

“I cvrči, cvrči...”

Cvrčak¹⁴

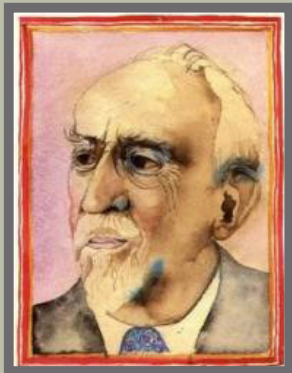

*List učenika i učitelja OŠ Vladimira Nazora
Nova Bukovica*

SADRŽAJ

- 2 Riječ uredništva
- 3 Dogodilo se
- 6 A sad malo opširnije
- 14 Školska zadruga "Bukvica"
- 16 Život oko nas
- 20 Moje pjesme, moje slike, moji snovi
- 26 Put putujem
- 28 Stihovima kroz zavičaj
- 30 Pametnica, smijalica

IMPRESUM

"Cvrčak", list učenika i učitelja OŠ Vladimira Nazora Nova Bukovica, svibanj 2017., broj 14, godina XIV. | Izdavač: OŠ Vladimira Nazora Nova Bukovica, Zagrebačka 28, 33518 Nova Bukovica, tel. 033/400-396, fax: 033/564-018, e-mail: vladimirov.list@gmail.com, web: <http://skola@os-vnazora-novabukovica.skole.hr/> | Novinari: Marta Juršić, Veronika Brzica, Lucija Podolski, Marija Grdić, Elena Koleno, Anamarija Bilavčić, Ivona Pipek, Martina Knapić, Dorotea Dolovski, Izabela Stimac, Mateja Podolski, Ana Krizetić, Monika Nikšić | Odgovorna urednica: Božica Filipović Veg | Glavna urednica: Marija Grdić, 7. r. | Suradnici: Vladimir Bičanić, Eva Turza Mitrović, Darko Samardžić, Maja Kander, ravnateljica, učitelji i učiteljice PN i RN | Grafičko oblikovanje: Vladimir Bičanić | Naklada: 80 primjeraka | Naslovnica: Učenici-zadugari s proizvodima Školske zadruge "Bukvica" | Zadnja stranica: Strip "Kad se male ruke slože", Izabela Stimac, 6. r. | Tisak: Grafoprojekt Virovitica

RIJEČ UREDNIŠTVA

Dragi vjerni čitatelji „Cvrčka“!

Novi broj našega školskog lista u vašim je rukama. Čast mi ga je predstaviti jer smo na njemu mnogo radili. Fotografirali smo, crtali, pisali, osmišljavali za vas rebuse, zagonetke i ispunjaljke. Od tek amaterske želje za bavljenjem novinarskim poslom, došli smo nadomak svom cilju – biti aktivni i budni pratitelji svih događaja u školi i oko nje. U ovom broju možete pročitati kamo smo tijekom godine putovali i što smo naučili, koje smo zanimljive i poznate osobe intervjuirali te što su nam o sebi otkrili, upoznat ćete novi skriveni talent u rubrici „Stihovima kroz zavičaj“, saznati čime se sve tijekom godine bavila naša zadruga i još mnogo toga. Zato uživajte u našim šarenim stranicama koje smo obojili svojim radovima, fotografijama, riječima, šalama, stihovima, smijehom i osjećajima. Sretan Dan Škole svima!

Vaša urednica,

Marija Grdić, 7. r.

*Od neba pa do zemlje
Glasa se gromki poj,
Ko orô s visa klikćem:
„Divan je život moj!“*

(Konjik, Vladimir Nazor)

09 RUJAN

Tko se nije skrio, magarac je bio, škola dolazi! Početku školske godine najviše su se radovali naši prvašići koji su prvi put sjeli u školske klupe i napravili veliki korak ka svojoj budućnosti. Važno je osloniti se na trud i znanje, ali nije loše imati pomoć „odozgora“ pa su učenici početkom rujna u crkvi tražili pomoć Duha Svetoga. Olimpijski smo dan pretrčali i lagano došli do

sredine rujna. Učenici Područne škole Miljevci i ove su godine oduševili nastupom na „Milovečke dni kukurice“. Učenici se još nisu ni zagrijali, a već je stigla jesen pa su ju pošli pozvati i u našu školu. Tražili su je i našli u bukovačkim vinogradima i na miljevačkim livadama.

10 LISTOPAD

U listopadu smo nazočili nesvakidašnjem prizoru – u školu su ušetali psi. Naime, u sklopu Svjetskog dana zaštite životinja, predsjednik Kinološke udruge Slatina došao je učenicima

nešto reći o čovjekovu najboljem prijatelju – psu. Nekoliko dana poslije, učenici su s učiteljima proslavili Dan kruha, a papali su se fini krušičići, kiflice i pereci. Na Danima kruha u Slatini učenici su predstavili našu školu i zadrugu „Bukvica“. Dječaci su u listopadu bili vrlo uspješni na natjecanju iz malog nogometa i skoro su se plasirali u finale županije. Sredinom mjeseca proslavili smo zanimljiv dan – Svjetski dan seoske žene. U goste nam je došla jedna mudra baka koja je učenicima pričala o svome životu i poslovima koje obavlja, a učenici su posjetili Zavičajni muzej Nove Bukovice, gdje su

imali priliku vidjeti brojne predmete koji su se nekada koristili u domaćinstvu. Miljevčani su pokazali da imaju veliko srce

jer su i ove godine sudjelovali u akciji Solidarnost na djelu te prikupili razne namirnice za one kojima je potrebna pomoć. Učenici 8. razreda posjetili su Vukovar kako bi se upoznali sa žrtvom koju je podnio u Domovinskom ratu, a učenici razredne nastave posjetili su Slatinsku malu scenu, muzej i banku kako bi štogod naučili o štednji.

11 STUDENI

Dođe i taj studeni – mjesec koji nas uvodi u zimu. Vrtlari su skupljali sjemenje kako bi imali što posaditi kada se vrati toplije vrijeme. Jako vrijedni bili su učenici i učiteljica Božica pa su snimili lutkarski animirani film kako bi obilježili Svjetski dan animiranog filma. Učenica Elena Koleno predstavljala je našu školu u Iloku na Lidranu na slovačkom jeziku – „Slovenčina moja“. Društvo Naša djeca iz Slatine unijelo je brojne osmijehe u našu školu jer je pokrenut Veseli sat, gdje se djeca mogu družiti i zabavljati uz stručno vodstvo. Da imaju vrijedne ruke, naši su učenici pokazali na prvoj radionici heklanja. U studenom je bilo mnogo zbivanja i u knjižnici. Obilježen je Mjesec hrvatske knjige pa se čitalo „sto na sat“, a učenici 5. razreda imali su sat povijesti u knjižnici gdje su istraživali knjižnične izvore znanja. Ana, Izabela i Anamarija sudjelovale su na natjecanju „I dok je srca, bit će i Krocije“,

a nagrađen je Izabelin rad „Slavonijo, zbog ljepote tvoje“. Mladen, Domagoj, Tomislav i Gabriel predstavljali su školu na natjecanju iz stolnog tenisa te su osvojili vrlo dobro 4. mjesto.

DOGODILO SE

12 PROSINAC

Prosinac je započeo jednim od najvažnijih događaja u novijoj povijesti škole. Krenula je isporuka opreme koju je škola dobila kroz projekt e-Škole. Učitelji su dobili prijenosna i tablet računala, a do početka sljedeće školske godine trebali bismo imati i dvije potpuno digitalno opremljene učionice. Dočekali

smo i našeg omiljenog debeljka, Svetog Nikolu, koji je ove godine donio premalo šiba, a previše poklona. Rekli smo mu da to ne ide tako, ali ipak je on starčić dobra i popustljiva srca. Kako se bližio Božić, učenici su se uhvatili izrade čestitaka i kolača. Posebno nadareni bili su učenici razredne nastave koji su u kuhinji pekli božićne kekse. Da nije sve na učenicima, pokazale su miljevačke mame koje su pekle i pakirale kolačiće u koje su ugradile puno majčinske ljubavi. I na kraju dođe božićna priredba. Učenici su se dugo pripremali za nju, pjevali su, plesali i glumili, a na kraju su Martina i Kristijan pozdravili sve goste riječima: „Nek vaša srca obasja radost i toplina, neka je sretan Božić svima!“

01 SIJEČANJ

Iako su učenici kod kuće odmarali preko božićnih praznika, učitelji su bili zaposleni pa su pohodili razne radionice i predavanja kako bi sve što nauče mogli primijeniti u nastavi. Kada su se vratili s praznika u školu, učenici su se zaigrali u školskom dvorištu prepunom snijega. Da nije sve u učenju, putem knjige pokazao nam je „Sat kodiranja“ (Hour of Code). Ovaj pokret čine milijuni učenika iz cijeloga svijeta, a na ovaj način učenici uče kroz igru.

02 VELJAČA

Odmah početkom veljače ugostili smo Linu Višebojca zajedno

s OŠ Mikleuš. Natjecali smo se i navijali za naše učenike.

Učenici su bili ljudi, a medvjed Lino još luđi! Učenici su trčali, skakali, vukli uže i bili su odlični! Ostatak učenika navijao je s tribina i bodrio naše natjecatelje. Na ovom natjecanju Izabelin literarni rad proglašen je najboljim i predložen za državnu

razinu. S obzirom da škola nastoji učenicima pružiti razne mogućnosti, prijavili smo se u kampanju „STEM revolucija“. Učenici će na korištenje dobiti male robote/računala koje mogu programirati i tako steći kompetencije koje su potrebne u 21. stoljeću. Veljača je bila „zdrav“ mjesec jer su nas posjetile razne osobe koje su pričale o važnosti zdravlja. Posjetila nas je doktorica dentalne medicine ambulante u Novoj Bukovici, a povodom Svjetskog dana bolesnika, naša gošća Dora govorila je učenicima 3. razreda o prevenciji šećerne bolesti kod djece. „Točku na i“ stavio je gospodin Hrvoje koji je učenicima 1. razreda govorio o važnosti zdrave prehrane. Kako bi nam i srca bila puna i zdrava, obilježili smo Valentinovo s puno ljubavi, a održan je i ples za učenike predmetne nastave. Dan ružičastih majica osvijestio nam je važnost tolerancije i nenasilnog ponašanja.

03 OŽUJAK

U ožujku smo svi bili u nekim bajkama i čudesima. Miljevčani su sami izradili cijelu scenografiju za bajku „Šuma Striborova“, a koji dan poslije cijela škola postala je pozornica za gusare, kauboje, klaune i superjunake jer održali smo ovogodišnji maskenbal. Ožujak je bio pun županijskih natjecanja koja su

pohodili i naši učenici. Jedan od najboljih uspjeha ostvarili su

dječaci koji su bili prvi na županijskom natjecanju iz odbojke i tako se plasirali na poluzavršnicu u Koprivnicu. U ožujku je i jedan dan posvećen očevima. Miljevčani su napisali lijepe radove o svojim očevima, a za njih su izradili i pehare. Da se

upoznati ne moramo samo uživo, pokazali su učenici naše škole koji su se putem Skype-a čuli s učenicima osnovne škole iz Lovasa. Učenici su odigrali online kviz s vršnjacima iz Lovasa i pritom se sjajno zabavili. Sunce nas je nakon nekoliko mjeseci skrivanja konačno pozvalo van na svjež zrak pa smo se brže-bolje uhvatili posla. S domarom Ivicom sadila se aronija, jost i breskva te započelo s punjenjem našeg kompostera. Koji dan poslije, učenice su sudjelovale na međužupanijskom susretu učeničkih zadruga. U ožujku nas je razveselio uvijek raspoloženi Jozo Bozo, vrhunski mađioničar koji je našim učenicima pokazao trikove „da ti pamet stane“. Krajem ožujka dječaci su ostvarili jedan od najvećih uspjeha škole na sportskim natjecanjima. Osvojili su 3. mjesto na državnoj poluzavršnici i osvojili brončanu medalju. Svi smo jako ponosni na njihov uspjeh.

04 TRAVANJ

U travnju je naša likovno-etno družina napravila zaista lijepe držače kuhinjskih krpa, a tek su 3. razred! Zajedno s učiteljicom Lidijom uređivali su bukovački Etno park. Vrijedni su bili i učenici 5. razreda koji su s učiteljicom Božicom izrađivali „Ogrlice sreće“, simbole svega što ih u životu najviše usređuje. Učenici razredne nastave uputili su se na teren i posjetili Informativno-edukativni centar „Dravska priča“, gdje

su mogli svašta doznati o biljkama i životinjama na području našega kraja. Uz ovu priču o biljkama i životinjama ide i ekološka akcija Zelena čistka koju učenici naše škole provode od 2012. godine. Izrađivali su poticajne plakate, prikupljali stari papir i uređivali školsko dvorište. Spretnost u radu rukama učenici su pokazali na prvoj radionici heklanja te na radionici koje su vodili arheolozi s lokaliteta Sjenjak u

Novoj Bukovici. Klasičnim metodama ukrašavali su metalne predmete, baš onako kako se to činilo tisućama godina ranije.

05 SVIBANJ

Učenicima se jako sviđela arheologija pa su u svibnju posjetili arheološko nalazište Sjenjak gdje su iz prve ruke mogli

naučiti kako se točno dolazi do pronalazaka. Cijeli svibanj protekao je u raznim aktivnostima izvan škole. Učenička zadruga „Bukvica“ sudjelovala je na slatinskom Sajmu cvijeća, na kojem su naši učenici dobili brojne pohvale. Nakon Sajma cvijeća, zadruga se zaputila na Županijsku smotru učeničkih zadruga u Pitomači. Jedan od proizvoda zadruga, držači za lonce, dobio je nagradu za najbolje prezentirani proizvod smotre. Aktivnosti za Patriciju i Anu nisu bile gotove jer su kao predstavnice Učeničke zadruga sudjelovale na 2. učeničkom Okruglom stolu poduzetništva. Uslijedio je Svjetski dan tjelesne aktivnosti pa su se učenici zaputili u dugu šetnju, sve do Područne škole Miljevci. Na svu sreću, ranjenih nije bilo i svi su izdržali ovaj dugačak put. Školski vrt obogatili smo još jednim prostorom na kojem ćemo saditi ljekovito i začinsko bilje. Učenici su u svibnju išli na izlete. Učenici predmetne nastave posjetili su Krapinu, gdje su se družili s krapinskim pračovjekom, a učenici razredne nastave posjetili su Đurđevac.

Tijekom školske godine 2016./2017. bavili smo se brojnim aktivnostima, ali da smo ovdje obuhvatili sve, školski list bio bi puuuuuno duži. Čitamo se nagodinu!

Darko Samardžić, pedagog

A SAD MALO OPŠIRNIJE

JABUKU SMAŽI, LIJEČNIKA NE TRAŽI!

Kako bi bili zdravi i snažni, povodom Dana jabuka, učenici prvoga razreda

uputili su se u voćnjak pun jabuka k obitelji Cicvarić. Ondje smo se okušali u branju lijepih jabučica crvene, žute i zelene boje i različitih sorata. Srećom, jabuke su nam pružile svoje grane

pa se nismo morali visoko penjati do slasnih plodova, tek su se poneki od nas trebali podići na prste. Od ubranih smo plodova odlučili napraviti slasne meke uštipke pa smo se zaputili u školsku kuhinju. Ondje su nam se pridružili i

učenici od 2. do 4. razreda. Zajedničkim smo snagama jabuke najprije lijepo

ogulili, a zatim izribali. Naša kuharica Ivana pomogla je pripremiti uštipke i stavila ih peći, a mi smo strpljivo čekali predajući se mislima o slatkim okusima koje ćemo uskoro kušati te uživajući u neodoljivom mirisu koji se širio školom. Učenici 2. razreda potrudili su se i pano ukrasiti lijepim jabučicama, a trećaši, koji

su uvijek ekološki osviješteni, reciklirali su plastične boce, te od njih načinili, pogađate što: jabuke! Kad su uštipci poprimili potrebnu boju, bili su gotovi. Ostalo je samo – sve ih smazati! Vjerujte, to nam nije bio nikakav problem! Zapamtite: „Jedna jabuka na dan, doktor iz kuće van!“

Dragana Matić, učiteljica RN

“NAS LEKTIRA NE SEKIRA!”

Povodom obilježavanja Dana hrvatske knjige (22. travnja) i Svjetskog dana knjiga (23. travnja), knjižničarka Eva Turza Mitrović, u suradnji s nastavnicom hrvatskoga jezika Božicom Filipović Veg, osmislila je i organizirala kviz poznavanja lektirnih djela hrvatskih i svjetskih autora za učenike od 5. do 8. razreda pod nazivom „Nas lektira ne sekira“. Iz svakog razreda pristupilo je četvero učenika, koji su u prostoru knjižnice i čitaonice naše škole izvlačeći

dijelove puzzla pronašli članove svoje skupine.

Nakon što su se podijelili u 4 skupine, svaka je skupina u informatičkoj učionici pristupila rješavanju kviza koji je

knjižničarka izradila u programu Kahoot. Nekim je učenicima taj program poznat od ranije, no većina se prvi puta susrela s njim i odlično se snašla. Radi se o kvizu u kojem je, osim znanja, potrebna i brzina pri odgovaranju jer na taj se način skupi najviše bodova. Učenici koji su sudjelovali u kvizu i pokazali da se ipak sjećaju većine pročitanih djela poput, primjerice, Koka u Parizu, Povjestica, Smogovaca ili Alkara, bili su: Mia Orlić, Monika Nikšić, Mateja Podolski i Ana Križetić iz 5. razreda; Dorotea Dolovski, Renato Lukaček, Ivona Pipek i Izabela Štimac iz 6. razreda; Elena Koleno, David Dujak, Marija Grdić i Dominik Kapetanović iz 7. razreda te Mladen Banović, Zlatko Erdec, Gabriel Fuljek i Tomislav Kurtić iz 8. razreda. U svakoj je skupini bio po jedan predstavnik svakoga razreda, kako bi svojim zajedničkim znanjem mogli „pokriti“ lektirna djela od 5. do 8. razreda. Zavidno znanje, ali i sjećanje te brzinu pokazala je skupina koju su činili Mia, Izabela, Elena i Gabriel

odgovorivši točno i brzo na najviše

postavljenih pitanja. Ovim su učenicima uručene i prigodne diplome za najbolje poznavatelje lektirnih djela.

Nakon što smo osvježili znanje iz pročitanih djela, prisjetili se likova, mjesta radnje, biografije pisaca i slično, dogovorili smo se za neki ponovni susret kako bismo ostalim skupinama pružili mogućnost za „revanš“ i poručili: „Nas lektira ne sekira!“

*Božica Filipović Veg,
nastavnica hrvatskoga jezika*

RIZNICA NAŠE KULTURE I TRADICIJE

Međunarodni dan muzeja ustanovljen je davne 1977. godine, a od tada se svake godine obilježava 18. svibnja diljem svijeta. U Lijepoj Našoj taj se dan obilježava od 1980. godine. Ove godine tema je bila „Muzeji i sporne povijesti: govoriti o neizrecivom u muzejima“.

O neizrecivom u našem Zavičajnom muzeju mogli su zato progovoriti učenici nižih razreda, nakon što su ih ondje dočekale vrijedne i vjerne čuvarice tradicije, pripadnice udruge „Bukovica u srcu“. Prvo smo posjetili i razgledali takozvanu „učionicu“ te čuli mnoštvo zanimljivosti o učenju i školi, kako ih se sjećaju starije mještanke. Baka Milka Žagar još se sjeća pjesmica koje je učila kao đak pa nam ih je izrecitala, a baka Slavica

Čižmar ispričala nam je bajku o Ivici i Marici na način kakav još nikada nismo čuli ni doživjeli. Baka Ivanka Medved pobudila

je naše zanimanje pričama o starim igrama i načinu provođenja dugih zimskih noći u vrijeme bez televizije, mobitela i interneta. Šećer na kraju zaista je bio šećer: naime, teta Mirjana Žagar ispekla je samo za nas poznatu provu s pekmezom po receptu svoje bake. Malo je reći da nas je ovaj dan oduševio. Vrlo smo ponosni na naš muzej i radujemo se novim posjetima i zanimljivim tajnama koje čuvaju „riznice naše kulture i tradicije“.

Lidija Medved, učiteljica RN

SMIJMO SE UZ „OGRVICE SREĆE“!

Povodom Međunarodnog dana sreće, koji se obilježava svake godine 20. ožujka, peti je razred kao mjesečni projekt iz Hrvatskoga jezika imao vrlo zanimljiv zadatak: izraditi „Ogrlice sreće.“ Učiteljica je pojasnila način izrade: koristeći materijal po želji (karton, papir, vrpce, vunu, žicu, drvo...) izradi svoju ogrlicu koja će nositi što više privjesaka (bisera). Ti će privjesci simbolizirati ono što te u životu usrećuje. Što više privjesaka – to si sretniji! Na te privjeske možeš crtati, lijepiti i slično, sve što ti predstavlja sreću: obitelj, prijatelji, ljubimci, hrana, glazba, razni oblici tehnologije itd., itd.

Petaši su bili oduševljeni učiteljinim

prijedlogom i marljivo prionuli na posao. Nakon 20ak dana, na dan prezentacije, našlo se u razredu mnoštvo ogrlica: različitih

veličina, oblika, boja, količina privjesaka... Svaki je privjesak doista predstavljao nešto što ih usrećuje, a svaka je ogrlica bila fantastična na svoj način. Zračile su ljepotom. Nakon što smo promotrili i bodovali način izrade ogrlice, svaki je učenik u dvije minute predstavio svoj uradak, a svakog su usrećivale različite stvari. Najbolje od svega je što će svakom učeniku ova ogrlica ostati kao uspomena na školske dane, a ujedno ima i posebnu moć: sam pogled na nju tjera svaku tugu i loše osjećaje te izaziva osmijeh na vašim licima!

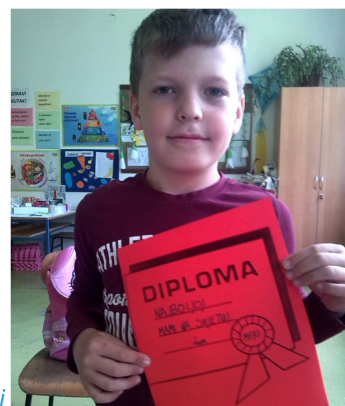
Mateja Podolski, 5. r.

LJUBAV SE MNOŽI DIJELJENJEM

U petak, uoči Majčinog dana koji se obilježava druge nedjelje u svibnju, u PŠ Miljevci bilo je kreativno i radno. Učenici su izrađivali prigodne poklončiče kojima su obradovali svoje majke u nedjeljno jutro – minijaturne bombonijere u obliku torbice te čestitke pune toplih i iskrenih poruka za najdraža bića na svijetu. Mame su primile i diplome, koje im zbog svakodnevnog truda i brige za potomke zaslužno pripadaju. Na ove poruke, pažnju i poklone odgovorile su, naravno, majčinski: osmijehom i suzom radosnicom. Zagrhljaji i poljupci bili su također neizbježni, pa smo i ovogodišnji Majčin dan odlučili „spremiti“ u riznicu najdražih uspomena.

Jasminka Stojić, učiteljica RN, PŠ Miljevci

NAŠA "DRAVSKA PRIČA"

Dan prije početka proljetnih praznika učenici razredne nastave posjetili su Informativno-edukativni centar „Dravska priča“. Učenici su razgledali postav centra i upoznali se sa zanimljivostima iz života mnogobrojnih biljaka i

životinja na području Regionalnog parka Mura – Drava. Tematsko uređenje soba oduševilo nas je. Posjetili smo sobu „Svijet sova“, „Kutak leptira, vodozemaca i gmazova“, „Dravske šume vila i vilenjaka“ i „Ptičju pjevaonicu“, u kojoj smo slušali pjev ptica. Dobili smo

priliku obići i novouređene spavaonice s ukupno 34 ležaja koje stoje na

raspolaganju svim učenicima za „Školu u prirodi“. Učenici su u pratnji svojih učiteljica obišli i poučnu stazu „Dravi u zagrljaj“ i vidjeli dio biološke raznolikosti Regionalnog parka Mura – Drava. Vidjeli smo i promatračnicu za ptice. Zaista smo uživali u prekrasnoj prirodi i hostelu, a naša Dravska priča završila je upravo čarobno!

Dragana Matić, učiteljica RN

MERZOVIŠEBOJ

Učenici naše škole ovoga su mjeseca sudjelovali na „druženatjecanju“ (druženju i natjecanju) učenika osnovnih škola povodom blagdana blaženog Ivana Merza. Budući da se slatinska OŠ E. Kumičića nalazi u sklopu ove župe, taj se blagdan poklapa s obilježavanjem Dana njihove škole. Već tradicionalno, u sklopu školske proslave, domaćini organiziraju i zanimljivo natjecanje

pod nazivom „Život i djelo blaženog Ivana Merza“. Mjesto radnje: župna crkva. Likovi: učenici iz Voćina, Mikleuša, Slatine, Čađavice te Nove Bukovice.

Glavni likovi bili su, naravno, naši učenici, i to: Mateja Podolski, Dorotea Dolovski, Elena Koleno i Mladen Banović. Uz ispit znanja valjalo je biti dobar i u brzom jedenju kolača, pamćenju teksta te nogometu. Učenici su se lijepo proveli i obećali ponovni susret dogodine.

Elena Koleno, 7. r.

::: POŠTENNA IGRA I

Učenici od 1. do 4. razreda matične i područne škole, zajedno sa svojim učiteljicama, obilježili su Hrvatski olimpijski dan. To je općeprihvaćena manifestacija koja promiče važnost bavljenja sportskom aktivnošću. Tim načelom vođeni, odlučili smo i mi obući bijele majice kao „znak prijateljstva“, a ujedno je i bijela podloga olimpijske zastave, na kojoj je ucrtano pet krugova, danas olimpijski simbol univerzalnog „fair playa“, prijateljstva i mira.

“VODENE” AKTIVNOSTI NA SATU HRVATSKOGA JEZIKA I PRIRODE

Mjesec ožujak učenici šestoga razreda završili su na vrlo zanimljiv i edukativan način. Naime, povodom Svjetskog dana voda i Svjetskog dana poezije koji se obilježavaju 22. i 23. ožujka svake godine, učenici su imali prilike iskusiti integraciju predmeta Priroda i Hrvatski jezik. Na satu Prirode toga su dana učenici proučavali zaštitu voda te utjecaj

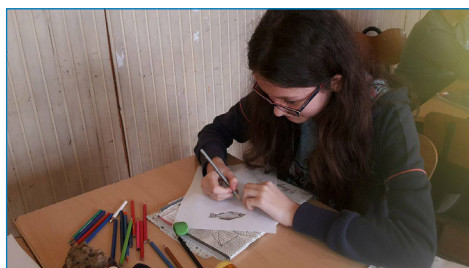

onečišćenja ljudskim djelovanjem. Zatim su pristupili izradi plakata o živim bićima pišući tekst u imperativu, zapovjednom načinu, o kojemu su učili na Hrvatskom jeziku nekoliko

sati ranije. Na satu Hrvatskoga jezika aktivnosti su započele poznatom igrom „vješala“, a tražio se zagonetni

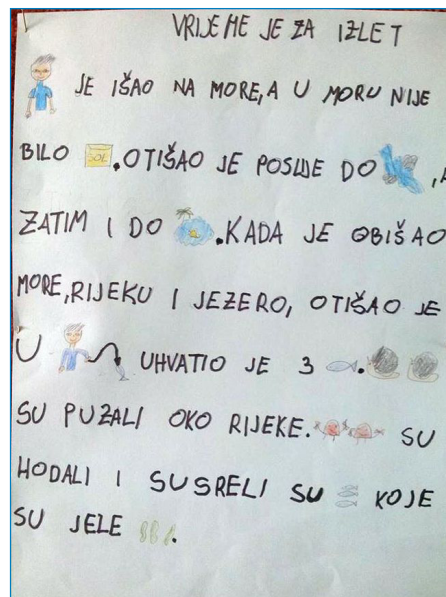

pojam, odnosno izreka „Voda je pokretač prirode“ te autor izreke Leonardo da Vinci. Zatim je svaka od triju skupina dobila zadanu rimu na temelju koje je trebalo složiti pjesmicu naslova „Voda je život“. No, to nije bilo tako lako obzirom da pjesma nije smjela imati parnu

rimu i trebala je sadržavati 3 strofe. Treća, i najteža, aktivnost bila je

smisliti i napisati slikopriču na temelju izabranih 10 od zadanih 15 pojmova vezanih uz lekcije iz Prirode. Za dobru slikopriču trebalo je biti maštovit pisac, ali i vješt crtač jer znamo da se

u ovoj vrsti teksta izmjenjuju riječi i sličice koje predstavljaju određene pojmove. Šestaši su se potrudili, ali su i uživali, dobro se zabavili, nešto novo naučili, naučeno ponovili i svima poručili: Voda je život – čuvajmo ju!

Izabela Štimac i Ivona Pipek, 6. razred

OBILJE ZABAVE ::

U školskom natjecanju bilo je nekoliko disciplina, u kojima smo se iskazali, ne samo u natjecateljskom duhu, već i u poštenoj igri, međusobnom pomaganju i dijeljenju radosti pri igranju igara. Grupne igre bile su nošenje jajeta u žlici te skakanje u vrećama, a nakon toga učenici su se podijelili u 4 kolone izvedući različite zadatke. Blaga kiša nije zasmatala učenicima niti pokvarila raspoloženje, već im je kao kaplja znojna zasjala na čelu i uljepšala već nasmiješeno lice.

Marija Peček, učiteljica RN

A SAD MALO OPŠIRNIJE

GRCI, RIMLJANI I ILIRI U ŠKOLSKOJ KNJIŽNICI

Povijest je predmet koji nas uči o nekim prošlim vremenima, davnim i ne tako davnim, a zapravo je vrlo zanimljiva. Projektom, u kojem su sudjelovali petaši, knjižničarka i nastavnica povijesti, pod nazivom „Povijest u knjižnici“ pokušali smo povezati povijest sa školskom knjižnicom.

Premda se većina aktivnosti nije održala u samoj knjižnici, uglavnom zbog malog prostora, različiti izvori znanja i metode rada u svakom su slučaju učenike približili knjižnici. Svrha je projekta bila na kreativan način ponoviti sadržaje svih cjelina povijesti za ovu školsku godinu. Cilj je bio kod učenika potaknuti ljubav prema istraživačkom radu uz pomoć materijala dostupnih u knjižnici, naučiti razlučivati bitne podatke s mrežnih izvora, te razlikovati i povezivati uzrok i posljedice, što je vrlo važno kod usvajanja povijesnog gradiva. Prvi je susret bio kratak i sladak, a poslužio je kao uvod u projekt. U knjižnici je pripremljen stol s različitim izvorima znanja. Učenici su ih slagali prema vrsti, a najpopularniji je bio pisani stroj koji je u neka davna vremena koristila i ravnateljica škole.

Za drugi susret odabrali smo temu Stari Egipat i istraživali popularno-znanstvene časopise i enciklopedije. U skupinama, učenici su istraživali pojedine teme: mumije, kraljicu Hatšepsut, sfingu, a jedna je skupina proučavala zbirku zabavnih igara o Egiptu. Svaka je skupina izradila mali plakat o onome što su proučavali, a morali su ih i ilustrirati. Rezultati su bili zadovoljavajući, a učenici su naučili kako njihov udžbenik nije jedini izvor učenja.

Prva pisma i razvoj civilizacija starih pisama bila je tema trećeg susreta, u kojem su učenici naučili kako su izgledala stara pisma, razliku između piktograma i ideograma, što je

fonematsko pismo i kojim su se pismima služile civilizacije na području Mezopotamije, Starog Egipta, Kine, Japana i Južne Amerike. Dobili su tablice s transliteriranim starim pismima te su pokušali napisati svoje ime ili samo precrtati neke od simbola.

Stari Grci imali su mnoštvo bogova u koje su vjerovali. Ponekad ih je teško zapamtiti. Četvrti dio projekta pokušali smo malo modernizirati pa smo se smjestili u informatičku učionicu. Svaki je učenik pronašao svoju tablicu u dijeljenom dokumentu na Onedriveu i upisivao podatke o dodijeljenom grčkom bogu ili boginji. Učenici su morali pretraživati internet i upisivati podatke o roditeljima, moćima, posebnostima i području zaštite nekog boga, ubaciti sliku i tako napraviti njegovu ili njezinu osobnu iskaznicu.

Rimska vojska tjerala je strah u kosti svima unutar rimskih provincija, ali i izvan granica Carstva. Kako su živjeli vojnici koji su osvajali ogromna područja za svoje careve, koji su rodovi rimske vojske, kako se zovu njihovi zapovjednici te kakva su imali prava, učenici su naučili iz kratkog, duhovitog i poučnog

dokumentarnog filma. Zadatak je učenicima bio nacrtati jednog vojnika i imenovati njegovu opremu.

Prije stoljeća sedmog, prije dolaska Slavena i širenja kršćanstva, na području Balkana živjeli su Iliri i nešto malo Kelta. Tko su bili Iliri i kako su živjeli, čime su se bavili? Kako su podnijeli grčku kolonizaciju i zašto su se sukobljavali s Rimom? Kada su Rimljani osvojili naša područja, koje su to bile provincije i gradovi te koji su spomenici ostali? Ovaj smo put „obrnuli“ učionicu; učenici su sami obradili nastavnu cjelinu „Hrvatski prostori u antičko doba“ i sami odgovorili na postavljena pitanja. Skupine su izradile plakate služeći se udžbenicima uz još izvora znanja i predavali su svojim kolegama umjesto učiteljice. Teme su bile: Iliri i Grci, Rimsko-ilirski ratovi, Rimske pokrajine na današnjem hrvatskom prostoru i Rimski spomenici na hrvatskom prostoru.

Do kraja školske godine planirana su još dva druženja: seobe naroda popratit ćemo nordijskim religijama i filmom „Thor“, a sveobuhvatnim kvizom ponovit ćemo sve što smo naučili ove školske godine.

*Eva Turza Mitrović, knjižničarka i
Martina Grundler Hrala, nastavnica povijesti*

ARHEOLOŠKA POZORNICA U NAŠOJ ŠKOLI

Tijekom proljetnih praznika našim učenicima nije bilo dosadno. A svima kojima je bilo dosadno – sami su si krivi! Naime, u školi se odigrala vrlo zanimljiva igra na arheološkoj pozornici. U goste su nam stigli ni manje ni više nego arheolozi koji rade na nalazištu Sjenjak u Novoj Bukovici. Ondje su nedavno pronašli jedan vrlo vrijedan i rijedak pronalazak: srebrni keltski novčić iz oko 1. st. prije Krista, dakle još prije dolaska Rimljana. Radionica je započela kratkim predavanjem arheologa Denisa Blaževića uz prezentaciju o tome što je uopće arheologija, čime se ona bavi i što je to zanimljivo pronađeno na lokalitetu Sjenjak. Nakon toga učenici su se mogli okušati u metodama izrade i ukrašavanja metalnih predmeta „kucanjem“ motiva pronađenih na metalnom posuđu i keramici. Izradili su privjeske i magnetiće s odabranim simbolima koje su mogli ponijeti kući kao djelić arheološke baštine. No, tu priči nije bio kraj. Nedugo zatim, učenici 5. razreda dobili su priliku posjetiti samo nalazište Sjenjak i okušati se u istraživanju povijesnog blaga našega kraja. Tu priliku, naravno, nisu propustili

pa su u pratnji nastavnice povijesti i ravnateljice posjetili nalazište, gdje su ih dočekali Denis, Josip, Luka i Marin, arheolozi Instituta za arheologiju u Zagrebu. Iako su žurili s poslom zbog straha od lošeg vremena, učenicima su rado pokazali sve faze istraživanja na jednom ovakvom nalazištu te detaljno odgovarali na sva pitanja. Također su poručili svima da budu odgovorni prema kulturnoj i povijesnoj baštini svoga kraja te ju čuvaju.

Dorotea Dolovski, 6. r. i Mateja Podolski, 5. r.

SVJETSKI DAN SEOSKE ŽENE

Ideja o obilježavanju Svjetskog dana seoske žene pokrenuta je 1995. godine tijekom 4. UN-ove Konferencije o ženama u Pekingu te se obilježava svake godine 15. listopada. Ove godine trećaši su odlučili obilježiti ga integriranim nastavnim danom. Željeli su

ukazati na važnost i ulogu žene u seoskoj sredini. U goste nam je došla gđa Anica Škrnički, baka naših učenika Marije i Kristijana. Rođena je u Lici, gdje je provela mladost. Pričala nam je o teškom životu žena na selu kad je ona bila mlada. Učenici su joj postavili brojna pitanja o nekadašnjem načinu života žene na selu, ali i njihovom položaju danas. Baka je ukazala na brojne poslove vezane uz kuću, vrt, vinograd, njivu... Obveze koje nisu stigle napraviti danju, radile su u večernjim satima. Pokazala nam je kako se prede vuna i od nje pletu čarape. Donijela nam je neke svoje rukotvorine koje radi u zimskim večerima. Učenici su bili veoma zadovoljni ovim susretom, a Kristijan i

Marija ponosni na svoju baku. Zatim smo posjetili zavičajni muzej. Dočekale su nas članice udruge „Bukovica u srcu“, gđa Slavica Čizmar i gđa Marijana Kiš. Baka Slavica pokazala nam je brojne predmete kojima su se služile žene u domaćinstvu u prošlosti. Zaključili smo da je tehnologija olakšala današnji način života, ali obveze i poslovi žena i dalje su isti. Gđa Marijana Kiš pripremila je brojno voće i povrće koje uzgaja i na taj način provjerila znanje učenika o poznavanju plodova zemlje. Te plodove treba sačuvati i za zimu, a to je opet posao žena. Pokazala nam je brojne sokove, kompote, džemove, ajvare, ukiseljeno povrće... Jedan od poslova žena na selu je i runjenje kukuruza, u kojem su se učenici i sami okušali. Od kukuruza „kokičara“ ispekla nam je kokice na tradicionalan način „ranglu na ringlu“, kojima smo se počastili poslije sata likovne kulture, na kojem smo završili naš nastavni dan crtajući poslove seoskih žena. Učenici su bili vrlo sretni i zadovoljni provedenim danom i već se veselimo sljedećem susretu.

Lidija Medved, učiteljica RN

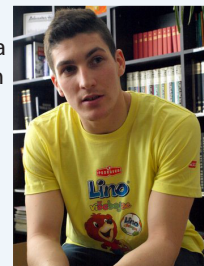
OŠ Mikleuš i naša škola imale su čast ove godine biti domaćini jedne od najvećih dječjih sportskih manifestacija – Lino višebojac. Pripreme su započele s prvim radnim danima nakon učeničkih zimskih praznika: izrađivali su se transparenti i navijački rekviziti, uređivali smo školu, osmišljavali navijačke odore, uvježbavali himnu Škole te pisali literarne sastavke na temu Svijet po mom. Svi smo nestrpljivo iščekivali dolazak Lina. U OŠ Mikleuš brzo smo se udomačili i prijateljili te se napeto pripremali za natjecateljski dio. Natjecalo se ukupno 12 dječaka i 12 djevojčica iz svih razreda. Odabrano je 5 samostalnih disciplina: košarka, nogomet, rukomet, skok u dalj i trčanje oko štafeta te 4 zajedničke: skakanje u vrećama, potezanje užeta, vođenje lopte oko štafete te trčanje oko štafete. Program je vodio izvrstan Roberto Anić, no najviše smo se veselili upoznavanju gostujućih sportskih zvijezda: Sanje Rođak Karšić, međunarodne FIFA-e sutkinje i Josipa Božića Pavletića, hrvatskog rukometnog reprezentativca, koji je sudjelovao na Svjetskom rukometnom prvenstvu u Francuskoj. Zbog tih se imena valjalo još više potruditi. Iako u sportskom dijelu natjecanja nismo odnijeli pobjedu, već su to učinili učenici OŠ Mikleuš, Dorotea Adam i Leon Kokoška, ponosni smo na našu **IZABELU ŠTIMAC** koja je pobijedila sa svojim literarnim radom „Svijet po mom“. Osim toga, Izabela je pozvana u Ivanić Grad, gdje je prije samo nekoliko dana osvojila i **1. NAGRADU ZA NAJBOLJI**

LITERARNI RAD U DRŽAVI u sklopu Lina višebojca, a njezin sastavak možete pročitati u našoj rubrici „Moje pjesme, moje slike, moji snovi“. Točku na i toga dana stavio je intervju koji su naše novinarkе uspjele dobiti od mladog i perspektivnog rukometaša Josipa, a što smo o njemu saznali pročitajte u nastavku.

UPOZNAJEMO JOSIPA BOŽIĆA PAVLETIĆA

S velikim zadovoljstvom i oduševljenjem predstavljamo vam našeg poznatog rukometaša Josipa Božića Pavletića. No, tko je Josip i kako je postao slavan najbolje će nam reći sam odgovarajući na pitanja koja su mu pripremile naše novinarkе Marta, Lucija i Veronika.

Dobro nam došli! Možete li nam reći nešto o sebi? Na primjer, dan i mjesto rođenja, tko čini Vašu obitelj, koju ste školu završili, prvi klub i slično.

Ime mi je Josip Božić Pavletić. Rođen san 6. 8. 1994. Iman 22 godine. Rođen san u Splitu. Do svoje 18. godine san igra u Splitu, a prije toga u Solinu. Nakon Splita san preša u Nexe. Moju obitelj sačinjavaju otac Dražen, mama Suzana. Imam brata i sestru. Brat se zove Ante, sestra Jelena. Imam i malog nećaka, mog najdražeg, a zove se Luka.

Bavite li se još nekim sportom osim rukometom?

Ne, bavim se samo rukometom.

Kada i zašto ste se odlučili profesionalno baviti rukometom?

Počeo sam se baviti rukometom u 5., 6. razredu. To u početku nije bilo ništa profesionalno. Ja sam sasvim slučajno počeo trenirati zato što je ekipa mojeg godišta, iz rukometnog kluba Solin, počela trenirati pokraj moje kuće i trener me vidija kako šutiram lijevom rukom i onda me pita hoću li početi trenirati. Ja san reka da hoću i tako je sve počelo.

Tko je za Vas najbolji sportaš u povijesti hrvatskog sporta i zašto?

Po meni je najbolji sportaš, ako se pita u rukometu, Ivano Balić. On je bio nešto iznad svega i do danas ga puno poštujem. Bio je dio stručnog stožera. Veliku čast i veliko značenje, meni, ima i Ivica Kostelić. Prvenstveno zato šta je čovjek prošao toliko puno ozljeda, a i dan danas se bori za taj sport, za skijanje. Već san to prošao, te operacije, i koljena i svega. Tako da znam da je to jako teško, a on ih je ima preko 12.

Možete li u nekoliko rečenica opisati svoj životni put?

Ne razmišljam puno o svom životnom putu. Razmišljam samo o tom šta se dešava danas. Vidjet ćemo sve šta se desi. Volio bih se baviti time čime se sad bavim, sve dok me zdravlje služi, normalno, i godine. Još san mlad. To je neki moj cilj, da se time bavim i onda poslije imam obitelj i uživam.

Koliko na dan trenirate kako biste postigli što veći uspjeh?

Obično treniramo na dan dva puta po dva sata, ujutro i navečer, ali sve ovisi: ako je nekad utakmica, onda smanjimo ritam i imamo jedan trening. Ali većinom dva puta.

Na kojoj poziciji igrate?

Desno krilo.

U kojem biste klubu htjeli zaigrati da Vam se pruži prilika?

Meni je najdraži klub Barcelona, tako da bi volija tu igrati jednog dana.

Kako ste se osjećali kada Vas je izbornik Babić pozvao na Svjetsko prvenstvo ?

Pa, ja sam do desetog mjeseca prošle godine bio ozlijeđen. Ima sam dvije operacije koljena, tako da nisam ni u najluđim snovima moga uopće očekivat da ću bit pozvan, a ne da ću otići na prvenstvo. Tako da je to za mene bio jedan pozitivan šok, ali i velika čast. To je san svakog sportaša, da igra za svoju državu i da se bori za nju.

Kako ste reagirali kada ste saznali da se morate vratiti kući i da ne možete nastaviti nastup na Svjetskom prvenstvu?

Prvo, kad smo išli na ultrazvuk, kad smo vidjeli da je puka mišić, bio sam tužan, normalno, ali od plakanja nema ništa. Reka sam, život ide dalje, idem doma, oporavit se. Imam tu u klubu puno utakmica. Dečkima sam zaželio sreću, i nema šta, to je tako.

Možete li nam objasniti do kakve je ozljede došlo na utakmici protiv Čilea i je li to Vaša najteža dosadašnja ozljeda?

Dobio sam udarac u list i nastala je ruptura centimetar i pol puta centimetar i nekakav hematom. Dobio sam udarac, ništa to nije bilo posebno, tek me počelo jako bolit kada se sve ohladilo. Nažalost, nije mi najteža ozljeda. Ima san, već sam spomenija, dvi operacije koljena. Tako da je to bilo malo teže, ali nadam se da neće više bit toga.

Kolike su mogućnosti da igrate za repku na Europskom prvenstvu kod kuće?

Mlad sam i preda mnom je puno dokazivanja. Nadam se, ako budem nastavio s dobrom igrom, da će me izbornik, novi koji bude, zvati.

Kako ste zadovoljni postignućem reprezentacije na Svjetskom rukometnom prvenstvu?

Na kraju krajeva, svi ljudi su većinom nezadovoljni s tim četvrtim mjestom, ali kad se pogleda, da te netko pita bi li htjeli bit 4. na svijetu, prije svjetskog prvenstva, svi bi potpisali. Zato što smo išli, prvenstveno, s vrlo mladom momčadi. Tu nas je bilo 4 debitanta koji su prvi put na velikom natjecanju. Nama je to bilo sve novo. Normalno da se svima dižu apetiti kad uđu u polufinale, htjeli bi zlato i sve. Stvarno nije bilo sreće. Dijelio nas je i sedmerac od finala i da smo ušli u to finale sve bi bilo super, a eto, na kraju smo čak i taj sedmerac, i tih osam razlike, prokockali. Mislim da nitko još ne zna šta se tu sve desilo.

Vaše mišljenje o otkazu izborniku Željku Babiću i cijelom stručnom timu?

Nije moje da ja to baš komentiram. Ja njih sve puno poštujem. Čak mi je Željko Babić bija trener u Splitu prije 6-7 godina. Puno ih poštujem i mislim da su bili dobri, ali ja tu ne odlučujem. Odlučuju predsjednik saveza i njihov odbor. Tako da, nemam ja šta, samo se moram složiti s odlukom i to je to.

Koja je zemlja bila Vaš favorit u finalu?

Norveška. Stvarno su se momci pokazali. Došli su s pozivnicom na prvenstvo. Došli su i osvojili medalju, šta je stvarno čudo, slično kao naš Ivanišević u Wimbledonu. Baš sam za njih navijao. I eto, na kraju nisu pobijedili.

Kako se osjećate kada Vas trener nakon nekoliko promašaja posjedne na klupu, a Vi želite pomoći?

Teško je. Promašaj je normalan. Svima se dešavaju pogreške i promašaji u igri. Kada izađete normalno da je teško svakom sportašu. Voli što više igrati i zabijati. I nema šta. Treba dat potporu ekipi, da se ta utakmica završi što bolje može i to je to.

Što mislite kako će naša reprezentacija proći nagodinu igrajući kod kuće? Možemo li osvojiti zlato?

Vjerujem da možemo doći do medalje, ali zlato je dosta teško. Francuzi su dosta jaki, i Danci, i Njemačka će sigurno ići na to da osvoje medalju, ali mislim da ćemo sigurno ići na to zlato zato što igramo kod kuće, a sad ćemo vidit kako će to ići.

Gdje se vidite za 10 godina? Ili nakon završene karijere?

Kad završim karijeru, kupit ću neku kuću na otoku i neću ništa radit – bit ću sa svojom ženom i dicom. To mi je plan.

Koja je Vaša poruka za učenike naše škole? Kako da ostvare svoje ciljeve?

Samo da vjeruju u ono šta rade. Bit će ljudi koji će vas usporavati, ali samo vjerujte i ne obazirite se na nikog sa strane, jer ako ne vjerujete, to nećete nikad ni ostvarit.

Hvala Vam na vremenu koje ste posvetili nama i svim čitateljima našeg školskog lista. Želimo Vam još mnogo uspjeha, golova i medalja, sa što manje ozljeda.

Nema na čemu i pozdrav svim čitateljima!

Pitanja postavljale: **Lucija Podolski, Marta Juršik i Veronika Brzica, 8. r.**

Odgovario: **Josip Božić Pavlečić, hrvatski rukometni reprezentativac**

ŠKOLSKA ZADRUGA "BUKVICA"

Pod sloganom „**Pune tačke bukovačke!**“ naša učenička zadruga „Bukvica“, iako vrlo mlada, može se pohvaliti bogatim aktivnostima i događajima na kojima je sudjelovala i ove školske godine. Marljivi zadrugari, voditelji sekcija i suradnici odmah po početku školske godine prionuli su na posao.

Tako smo se već u listopadu odazvali i predstavili rad svojih vrijednih ruku na Danima kruha u Slatini. Izgledu našeg štanda doprinijele su mame i bake naših zadrugara, tako da su kupci mogli ponijeti kućama domaći kruh, kiflice, ukusne kolače i ostale slastice.

Kako nam je odmicalo lijepo vrijeme, a i jesen već odavno zakucala na vrata, pripadnici sekcije „Mali vrtlari“ odlučili su spremiti sjemenke cvijeća koje je tijekom cijele godine raslo u našem prekrasnom vrtu kako bi nas spremno dočekalo za proljeće. U listopadu su također započele i prve radionice heklanja naše vrijedne sekcije „Vez“, čiji su nam marljivost, upornost i kreativnost ove godine donijeli nagradu za najbolji praktični rad na Smotri učeničkih

zadruga u Pitomači. Radionice tijekom cijele godine stvarno su se isplatile.

U prosincu smo ubacili u petu brzinu, a sve su sekcije bile marljive i zajedničkim smo snagama izradili

raznolike predmete koje smo predstavili na našem božićnom štandu. Bilo je tu adventskih vijenaca, božićnih ukrasa, malih jaslca, kućica za ptice, mirisnih sapuna, ali i ukusnih božićnih kolačića. A kako je Božić vrijeme darivanja, naši zadrugari, ali i cijela škola, udružili su se kako bismo poslali lijepe poklone u Dom za nezbrinutu djecu u Lipiku.

U veljači su „Mladi vrtlari“ imali pune ruke posla u školskom vrtu. Uz pomoć našeg domara Ivica posadili

su mlade sadnice aronije, joste i breskve koje su donirali roditelji učenika. Također, zahvaljujući OPG-u Matota napravili smo vlastite kompostere. Mladi vrtlari znaju da je kompostiranje in!

U ožujku smo sudjelovali na Međuzupanijskom susretu učeničkih zadruga. Naše su zadrugarke u Osnovnoj školi Veliko Trojstvo naučile kako se prave ukrasi od žice, gipsani kalupi, sok od jabuke te nakit od špage i tkanine.

ŠKOLSKA ZADRUGA "BUKVICA"

Kako zadruga tijekom cijele školske godine radi na podizanju svijesti o važnosti prikupljanja i recikliranja starog papira, čepova i istrošenih baterija, nije ni čudo što je miljevačka skupina „CvrčEKO“ osvojila drugo mjesto za zavidnu količinu sakupljenog starog papira i vrijednu nagradu od 5.000,00 kn. Ekološka osviještenost višestruko se isplatila!

U travnju su mladi zadrugari „Likovno-etno radionice“ započeli s pripremama za slatinski Sajam cvijeća, a uz to su se posvetili i uređenju Etno parka Nove Bukovice. Izradili su prekrasne nosače za kuhinjske krpe, za koje su im bile potrebne salvete, čavlići, ljepilo, drvena pločica, kistovi, čepovi s limenki i puno truda.

Zadruga je u travnju sudjelovala u humanitarnoj akciji „Cvijet za dan duže“, gdje smo prodavali narcise i naše sugrađane potakli na pomaganje u borbi protiv raka.

U istom mjesecu predstavili smo se na slatinskom Sajmu cvijeća, gdje smo prodavali cvijeće o kojemu smo brinuli tijekom cijele godine.

Kao kruna našeg cjelogodišnjeg rada bio je događaj 5. svibnja kada smo sudjelovali na Smotri učeničkih zadruga Virovitičko-podravske županije, gdje su naš štand krasili nosači za kuhinjske krpe, držači za lonce i cvijeće koje pročišćava zrak. Naši su proizvodi, ali i trud, prepoznati, te smo sa smotre otišli s nagradom za najbolji praktični rad, koju su nam osigurale članice sekcije „Vez“.

Ne zaboravimo spomenuti ovdje i našu Literarno-novinarsku družinu, čiji su članovi također dijelom učeničke zadruge, a koji su tijekom godine budno pratili sva događanja u školi i oko nje, te o njima pisali i redovito vas obavještavali o radu i napretku zadruge.

Veselimo se sljedećoj godini i novim izazovima pred nama. Znamo da ćemo biti još bolji!

Maja Kandera, voditeljica učeničke zadruge „Bukvica“

NA DANIMA OTVORENIH VRATA EU PROJEKATA PREDSTAVLJENA MLADA PODUZETNICA NAŠEGA KRAJA

Sudjelujući na 2. Učeničkom okruglom stolu poduzetništva u Slatini, a u sklopu Dana otvorenih vrata EU projekata, predstavnice Učeničke zadruge „Bukvica“ Patricija Križetić i Ana Takač predstavile su mladu i vrijednu poduzetnicu iz Nove Bukovice, gospođu Silviju Martinković Škiljić i njezinu cvjećarnicu „Camellia“. Tom smo prigodom od gospođe Silvije uspjeli ukrasti malo slobodnog vremena te joj postavili nekoliko pitanja kako bismo ju predstavili i u našem školskom listu. Evo što smo saznali.

Kako Vam je raditi ovaj posao? Što je najbolje, a što najteže?

A što da vam kažem: ima dana kada bih legla i zaspala jer mi ništa ne ide od ruke, a ima dana kad ga ne bih dala ni za što na svijetu. Najbolje je u ovom poslu vidjeti zadovoljnu mušteriju i osmijeh na njezinom licu, kad radim buket i aranžmane za lijepo i svečane prigode.

U ovom je poslu teško puno stvari, počevši od toga kada se dogodi smrtni slučaj i kada radimo dan i noć bez prestanka, kad ne stignemo ništa staviti u usta, popiti kavu, kad izbodemo ruke žicom i jelovinom...

Koliko se dugo bavite ovim poslom? Kad ste počeli i kakvi su bili Vaši početci?

Ovim se poslom bavim 15 godina, a počela sam davne 2002. godine.

Moji su početci bili turbulentni: bilo je suza, nespavanja, straha, a sve to samo zato što sam posao učila na svojoj koži i sve što sam radila, radila sam prvi put, bez da mi je itko mogao pokazati. Ali, radila sam ga s puno volje i žara.

Otkuda ljubav prema cvijeću?

Ljubav prema cvijeću bila je uvijek u meni, od malena, a ja sam to samo morala pronaći u sebi i to sam učinila.

Kako je danas biti žena poduzetnik?

Biti žena poduzetnik danas je jako teško jer se neprestano moramo dokazivati i boriti. Jako je teško uskladiti posao koji je bitan za život i uz sve to odgajati dijete i brinuti se za obitelj, ali žene su jake i mogu to.

Što sve ulazi u opis Vašeg posla?

U opis moga posla ulazi mnogo toga: posluživanje mušterija, kreiranje i aranžiranje aranžmana, ugovaranje svadbi, vođenje papira, nabava robe itd. Uglavnom moram znati za svaki detalj u radnji: gdje se što nalazi, što kad treba napraviti, koju narudžbu kad izvršiti itd.

Na koje se probleme nailazi u ovom poslu?

Prvo sam se morala naučiti boriti sa svojom konkurencijom, a zatim kako voditi kompletnu radnju, kako raspolagati sredstvima. Sve sam to učila na svojoj koži i uz tešku muku jer sam bila jako mlada i nisam imala iskustva u svemu tome.

Tko Vam pomaže u radu? Jesu li Vas roditelji podržavali?

Pomažu mi suprug, mama i cijela obitelj. Uvijek su tu kad ih trebam, a imam i jednu djelatnicu. Bez roditelja ne bih uspjela. U početku su mi bili financijska podrška i fizički su mi pomagali, a još mi uvijek pomažu.

Gdje imate radnje?

Radnje mi se nalaze u Novoj Bukovici i u Slatini (kod tržnice).

Odakle ideje za aranžmane/kreacije?

Ideje za aranžmane nalazim u svojoj glavi, u mašti. Kad krenem raditi, samo mi dolaze.

Koji Vam je bio najoriginalniji/najzahtjevniji/najzanimljiviji aranžman?

Najzahtjevniji buket mi je bio vjenčani buket u obliku kugle. Najoriginalniji jedan veliki voćni aranžman za mladenački stol, a zanimljivi su mi stvarno svi jer je svaki novi izazov i drugačiji od svih ostalih.

Jesu li kupci zahtjevni?

Kupci uglavnom nisu zahtjevni, ali zna biti i iznimaka.

U koje doba godine imate najviše posla?

Najviše posla ima u proljeće i jesen, ali nije pravilo.

Što biste poručili mladim ljudima, učenicima naše škole?

Moja poruka svim mladim ljudima i učenicima vaše škole je da se bore za sebe. Što god naumili, to ćete onda i ostvariti. Koliko god da je teško, tražite način i budite uporni, to vam je najbitnije.

Pitanja postavljale: *Patricija Kržetić i Ana Takač, 7. r.*

Odgovarala: *Silvija Martinković Škiljić*

“SENKA” U NOVOJ BUKOVICI

„Dan Pjesnika“ književni je susret i literarni natječaj za osnovce koji naša škola organizira već 5 godina, a naziv je dobio po zavičajnom pjesniku Pavlu Bistровiću, Pjesniku. Ta se manifestacija održava svake godine u lipnju, u sklopu obilježavanja Dana naše škole. Ove godine imali smo priliku predstaviti prvu knjigu Pavlova sina, Pavla Bistровića mlađeg, pripovijetku pod nazivom „Senka“. Organizatorica ovoga susreta, ravnateljica Škole Lareta Žubrinić, na početku je večeri pozdravila sve nazočne citirajući Bistровićeve stihove te naglasila da njegove pjesme zauvijek žive u nama i da svoju književnu baštinu trebamo njegovati i čuvati. Učenice naše škole, Anamarija, Mia i Elena krasnoslovile su Pjesnikove uratke, a naša mlada stihoklepka, koju smo vam predstavili

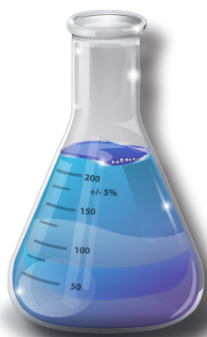

u prošlogodišnjem „Cvrčku“, gospođa Tanja Fuljek, govorila je o svojim sjećanjima na prve susrete s Pavlom Bistровićem te kakav je utjecaj imao na njezin hobi, pisanje. Ovoj je večeri nazočila i Pavlova kći, Ružica Bistровić-Schmid, čuvarica oćevog književnog blaga koja želi da njegova djela čita i današnja mladež u školama. Događaj su uljepšale i „Lipice“, najmlađa sekcija KUD-a „Lipa“ iz Nove Bukovice, pod vodstvom gospođe Slavice Podolski. Ilustracije za knjigu „Senka“, kao i za pjesničku zbirku Pavla Bistровića, radio je akademski slikar Nedeljko Čubek iz Osijeka, koji je, zajedno s gospođom Ružicom Bistровić-Schmid, poklonio originalnu sliku našoj školi.

Božica Filipović Veg, učiteljica hrvatskoga jezika

ŽENA KOJA MIJENJA ZNANOST

Povodom svima dobro poznatog Dana žena, koji je ove godine posvećen ženama znanstvenicama, učenici naše škole dobili su poseban zadatak: istražiti život i rad mještanke Nove Bukovice, gospođe Jadranke Milošević, znanstvenice koja već niz godina živi i radi u SAD-u, u Pittsburghu, na istraživanjima plućnih bolesti. S njom su ostvarili i videovezu putem Skypa te joj uputili nekoliko pitanja. Što smo saznali o jednoj od žena koje mijenjaju znanost, pročitajte u nastavku.

Kako je bilo ići u školu u Novoj Bukovici? Kakvi su bili nastavnici kad ste išli u ovu školu?

Ići u školu u Novoj Bukovici bilo je zanimljivo. Bilo je tu jako puno dobrih učitelja i sjećanja na osnovnu školu su mi jako pozitivna. Moja prva učiteljica bila je Terezija Vencl. Sjećam se da je bila stroga. Najdraži dio dana u školi bio je (od 1. do 4. razreda) kada smo prije nastave igrali „gumike“ ispred škole.

Koji su Vam učitelji bili najdraži i zašto?

Bilo ih je dosta: prva je na listi učiteljica Reza (T. Vencl), onda od 5. do 8. razreda bile su to učiteljice Zorica, Štefica, Anica i Nena.

S koliko ste prolazili u osnovnoj i srednjoj školi?

Samo u prvom razredu srednje prošla sam vrlo dobrim, a ostale razrede osnovne i srednje škole odličnim uspjehom.

Jeste li u osnovnoj jako voljeli kemiju? Što Vas je privuklo kemiji?

Mislim da sam sve predmete voljela podjednako, no kemija mi je bila malo zanimljivija jer je došla kao novi predmet u sedmom razredu. Način na koji je učiteljica predavala dosta mi se svidio. Mislim da učitelji igraju veliku ulogu u odabiru budućeg zanimanja.

Kad ste bili u 7. razredu, jeste li odmah znali da ćete studirati kemiju? Kada ste shvatili da je to Vaša želja?

Jedino sigurno što sam znala je da ću ići na fakultet, ali nisam znala što ću studirati do zadnje godine srednje škole. Bilo je dosta predmeta za koje sam imala interes pa se bilo teško opredijeliti.

Gdje ste se sve školovali, osim u Novoj Bukovici?

U Novoj Bukovici sam završila osnovnu, a u Slatini srednju školu. U Zagrebu sam diplomirala na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu, na kemijskom odsjeku, kao inženjer kemije. Na Sveučilistu u Muensteru (Njemačka) bila sam kao gost znanstvenik godinu dana i nastavila sam školovanje u Giessenu (Njemačka) kao doktorand. Tu sam počela svoj doktorat na Medicinskom fakultetu i pohađala poseban program »Molecular Biology and Medicine of the Lungs«. Nakon završenog doktorata u Giessenu, preselila sam se u Pittsburgh, PA, USA, gdje sam nastavila školovanje, također na Medicinskom fakultetu, Pulmonarni odsjek. Sada trenutno radim na Sveučilistu u Pittsburghu, «Graduate school of public health».

Kako ste se snašli na njemačkom fakultetu? Na kojem ste se jeziku sporazumijevali s kolegama?

Dok sam bila ondje, učila sam njemački, no kako sam pohađala internacionalni program, službeni jezik bio je engleski. Njemački sam koristila u životu izvan labosa.

Kako ste postali znanstvenica? Što Vas je potaklo da budete znanstvenica?

Uvijek sam imala malo veći interes za prirodne znanosti, a onda je jedna prilika dovela drugoj i sada sam istraživač.

Koji su Vam znanstvenik ili znanstvenica uzor u radu?

Imala sam prilike upoznati dosta znanstvenika koji su mi uzori, no posebno me se dojmio Victro Ambros koji je otkrio microRNAs, molekulu kojom se trenutno bavim u istraživanjima.

Kako ste uopće došli do svoga sadašnjeg posla u Americi?

Nakon završenog doktorata u Giessenu, imala sam nekoliko intervjua: jedan je bio u Londonu, UK, zatim Muenster, Njemačka i treći je bio u Pittsburghu, USA. Taj zadnji labos mi se najviše svidio jer je imao pristup ljudskim uzorcima. Ovdje u Pittsburghu imala sam prilike upoznati i bolesnike koji boluju od plućne fibroze. Kada upoznate bolesnike, motivacija za rad mnogo je veća.

Kakva je to bolest idiopatska plućna fibroza?

„Idiopatska“ znači da se ne zna uzrok bolesti pa definicija može glasiti: to je neizlječiva bolest pluća za koju se ne zna uzrok. Obično zahvaća muškarce (oko 70% bolesnika su muškarci) starije od 65 godina. Trenutno na tržištu postoje 2 lijeka, no ne pomažu baš svima, tako da je jedina pomoć za sada transplantacija pluća.

Opišite jedan svoj radni dan. Kako je raditi kao znanstvenica?

Ustajem se oko 5 sati i pripremam se za radni dan. Budim djecu i vozim ih u vrtić (imam 2 djevojčice koje su stare 13 mjeseci i 4,5 godine). Na posao dođem oko 8.30 ujutro. Prvo razgovaram s kolegama o predviđenom poslu za taj dan. Nakon kraćeg sastanka idemo u laboratorij ili za računala (ovisi što radimo toga dana). Uglavnom popodne susrećemo se sa šefom da razgovaramo o napretku ili pokušavamo riješiti problem koji je upravo naišao.

Što Vam je najteže raditi, a što je najljepše u tom poslu?

Najteže mi je ponavljati jedan te isti eksperiment (a to je, na moju žalost, neophodno), a najljepše je kada je vaš rad zamijećen od kolega i oni ga spominju na konferencijama.

2013. godine postali ste prva američka dobitnica nagrade za mlade istraživače. Kako se osjećate zbog toga?

Tu sam nagradu dobila za svoj rad na microRNA-154 u fibrozi. Moram reći da sam bila sretna! No, nikada ne bih uspjela da nisam imala veliku pomoć svoga mentora i članova labosa.

Znamo da u Pittsburghu ima puno Hrvata. Družite li se s nekima od njih?

Moram reći da ne baš. Iako radim u internacionalnoj zajednici, Hrvata baš i nema oko mene. Ili ih ja možda nisam srela? Tako da su moji prijatelji uglavnom iz drugih država.

Kako je živjeti u SAD-u? Kakav je grad Pittsburgh?

Ja jako volim Pittsburgh. Godišnja doba slična su kao i u Novoj Bukovici. Ima dosta parkova u kojima trčim. Grad ima mnoštvo muzeja i kazališta te dosta zanimljivih sadržaja za djecu svih uzrasta.

Koji je Vaš hobi? Što radite u slobodno vrijeme?

Bavim se trčanjem, kao i moj otac i upravo se spremam za polumaraton u svibnju. Slobodnog vremena nemam puno pa, osim trčanja, vrijeme provodim sa svojim curicama: idemo na kraća planinarenja, na bazen ili u knjižnicu te posjećujemo muzeje.

Što vam najviše nedostaje iz Hrvatske?

Najviše mi nedostaju roditelji Vera i Zlatko Milošević i moja sestra Silvija. Sve se ostalo može nabaviti preko interneta.

Imate li kakvu poruku za nas učenike? Što biste nam savjetovali?

Pohađate jako dobru školu i imate jako dobre učitelje. Osnovna škola u Novoj Bukovici, a kasnije i srednja škola u Slatini, mogu se usporediti s bilo kojom školom iz većeg grada. Nikada nemojte pomisliti kako su djeca iz Zagreba, Osijeka, Šibenika ili Rijeke bolja od vas. To jednostavno nije točno. Vi ste dovoljno kompetentni da upišete školu koju god želite, nakon osnovne i, kasnije, nakon srednje škole. A to vam govorim jer znam da možete postati što god poželite. Jedino što vam treba za to je velika motivacija + RAD. Te dvije stvari će vas odijeliti od većine i na kraju ćete dobiti što ste poželjeli!

Sretno svima i javite se!

Jadranka

Zahvaljujemo gospođi Jadranki što je podijelila ove informacije s nama, želimo joj mnogo „znanstvenih“ uspjeha i nadamo se da su njezine riječi motivirale mnoge naše učenike da i oni postanu ljudi koji će mijenjati svijet na bolje.

Pitanja postavljali: *učenici od 5. do 8. razreda*

Odgovarala: *gospođa Jadranka Milošević*

MOJE PJESME, MOJE SLIKE, MOJI SNOVI

MOJ DJED

Hana Kribl, 2.r.

Ja sam imala 2 djeda, ali nažalost nemam više niti djeda Stjepana ni Antuna.

Djeda Stjepana se još jako dobro sjećam: imao je sijedu kosu i uvijek je bio dobro raspoložen.

Djeda Antuna se uopće ne sjećam, nisam ga ni viđala.

Djeda Stjepana posjećivala sam kad god sam mogla.

Katkad bi mi ubrao pokoji grozd. Katkada bi djed sjedio na svom malenom stolcu u hladu, a nekad bismo se dodavali loptom.

Nekad bi mi djed očistio orahe pa smo ih zajedno jeli. Kada bih bila bolesna, djed me je uvijek posjećivao. Moj djed Stjepan bio je u mirovini i u slobodno vrijeme otišao bi u štagalj i izrađivao drvene držalice za sjekire, lopate, čekiće i ostale alate.

Djed Stjepan živio je u kući pored naše i viđala sam ga gotovo svaki dan. Bio je jako dobar.

Jako sam ga voljela, a nadam se da je i on mene.

Martina Nikić, 3.r.

Ana Križetić, 5. r.

Mia Orlić, 5.r.

SVIJET PO MOM

Želio bih da je svijet mnogo manji i skromniji; kao nekad. Da na njemu ne postoje oni koji ga uništavaju ni predmeta koji mu štete. Volio bih da opet vlada mir.

Da ljudi izlaze van porazgovarati, da konji zvekeću kopitima po kamenoj cesti, a kotači kočije zuje sve dok ih se ne podmaže. Djeca bi bila sva musava od igre u blatu i prašini, a majke bi ih tjerale u kuću i kažnjavale zbog toga. Muškarci bi radili osmosatno radno vrijeme, sretni dolazili kući i ljubili svoje žene, zajedno ručali pa radili poslove oko kuće. Bake bi štrikale vunene prsluke, čarape i ostale odjevne predmete za zimu, a djedovi od dasaka izrađivali kućice za ptice, razne životinje za igru, kuhinjske police i slično. Tako se nekada živjelo. Nažalost, sve se to polako zaboravlja. Ljudi nemaju vremena ni popiti kavu sa svojom ženom, poigrati se s djecom ili kućnim ljubimcem.

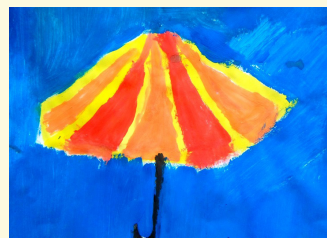
Ljudske vrijednosti sve više zamjenjuje tehnologija koja može dosta toga, ali ne može ono najbitnije – učiniti svijet boljim i zamijeniti čovjeka, već ga polako uništava. I zato bi svijet po mom trebao izgledati baš kao nekad.

Leonardo Kovačić, 8.r.

JA SAM SLIKAR PROLJEĆA

Ja vodene boje koristim za: bojanje sunca, cvjetića, oblaka, potoka, pčela, bumbara i listića. Igram se bojom, pretvaram slike, nanosim i dodajem vesele, vedre, tople i svijetle boje na veselu paletu. Sunčeve zrake toplo griju pčele i cvijeće. Na paletu nadodajem bijele, žute, plave i zelene boje da obojim oblake, sunce, cvjetice, potoke i trave. Te slike rade moje marljive ruke. Ja sam te slike radio da bih mogao pokazati 3. razredu u Novoj Bukovici što je slika proljeća.

Anja Puš, 3.r.

Marin Marušić, 2.r.

Alen Pipek, 4.r.

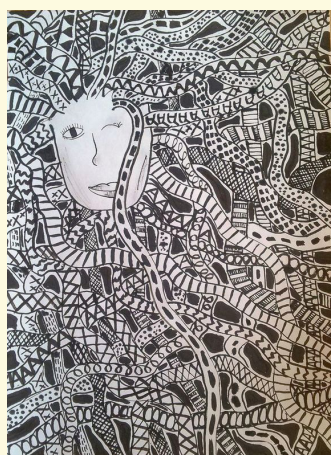
Damjan Stjepanović, 7.r.

Marija Škrnički, 3.r.

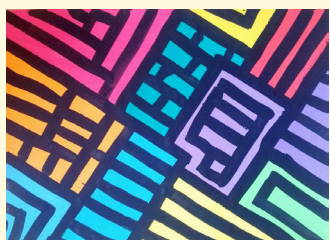
Josip Žiga, 2.r.

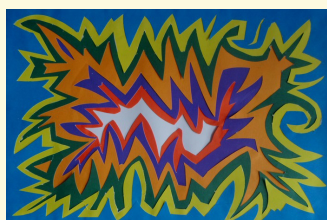
Mateja Podolski, 5.r.

Leo Bračun, 3.r.

Domagoj Poje, 8.r.

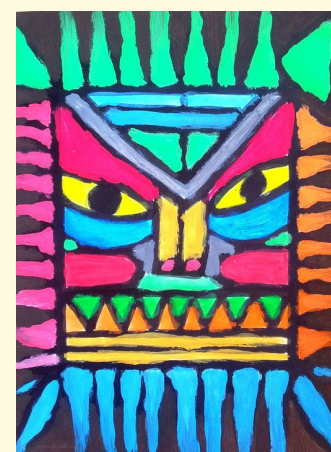
Ivan Kolembus, 8.r.

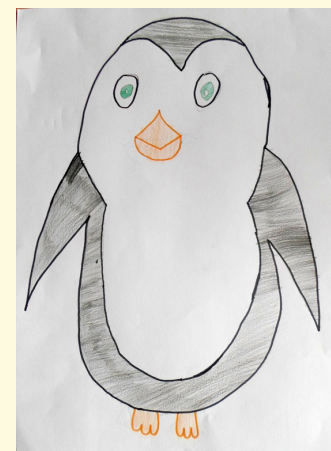
Matea Karl, 1.r.

Carmen Bokorni, 1.r.

Ivona Pipek, 6.r.

Martina Nikić, 3.r.

Dražen Huber, 7.r.

SAVRŠENI SVIJET

U mom bi svijetu sve bilo savršeno. Baš onako kako bi svatko htio da mu bude. U mom svijetu po cijele dane čula bi se glazba koju bi svirali i pjevali zaljubljenici u glazbu.

Po ulicama bi plesači plesali svoje najdraže plesove. Neki bi uz valcer plovili Dunavom, u New Orleansu bi svirali jazz, a cijeli bi New York tresao rock 'n' roll. Zaljubljenici u slikanje cijele bi dane slikali svoje najljepše slike. Svaki bi se dan pojavio novi Leonardo da Vinci, van Gogh ili Picasso. Sportaši bi na stadionima igrali utakmice, trčali bi maraton od grada do grada, a plivači bi plivali s kontinenta na kontinent. U svakom bi mjestu bile pozornice, na kojima bi glumci izvodili svoje predstave. U jednom bi gradu ljudi oduševljeno gledali Romea i Juliju, u drugom bi pljeskali Hamletu. Samo za doktore i vojnike ne bi bilo posla jer bi svi ljudi bili sretni i zdravi, a za rat nitko ne bi čuo.

Zvuči zanimljiv taj svijet po mom. Sigurna sam da bi svatko našao nešto za sebe. Ja već uzimam svoje boje i trčim tamo. A vi?

Izabela Štimac, 6.r.

Ljubavni sonet

*Tvoja blizina je kao u raj,
pod satom te gleda svatko.
Na učitelje ne obraćamo pažnju ni na kratko.
Volim te i svi to znaju.*

*Nastava je pri kraju,
kosu sam pomilovala glatko,
tebi sam se nasmiješila slatko:
činilo se da pogledi vječno traju.*

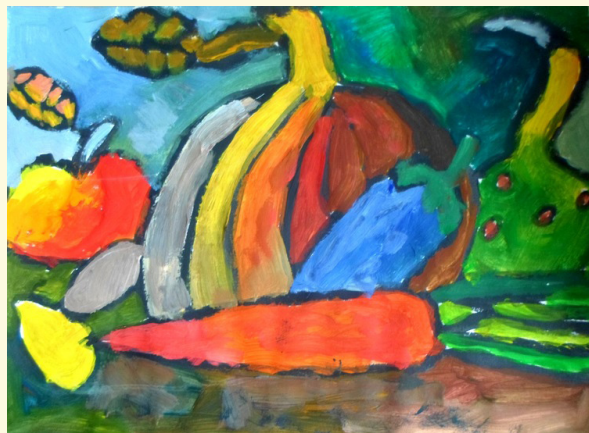
*Bez tebe skroz poludim.
Trčim da u školu dođem prije
jer toliko za tvojim očima žudim.*

*Nikome ja ne sudim,
ali samo da znaš koliko se trudim.
Tvoja je ljubav jedino što me grije.*

Ivona Kojić, 7. r.

MOJE PJESME, MOJE SLIKE, MOJI SNOVI

Dorotea Dolovski, 6.r.

Lucija Podolski, 8.r.

JA KOD ZUBARA

Jedne noći probudio sam mamu i rekao joj da me boli zub. Mama me utješila i rekla da ujutro idemo zubaru. A svi znamo zašto postoji zubar! Ujutro sam otišao s mamom bez imalo straha jer sam redovit posjetitelj zubara. Bilo mi je zanimljivo sjediti na onoj čudnovatoj stolici. Trebao sam samo ziniti kako bi zubar vidio što se u mojim ustima događa. Pronašao je samo jednu malu točkicu na zubu pa me zato boljelo. Zubar je to očistio brusilicom, stavio lijek i rekao mi da se vidimo sljedeći tjedan. Ustao sam, zahvalio mu, pozdravio ga i otišao s mamom sretan kući.

Leon Dolovski, 2. r., PŠ Miljevci

UPOZNAO SAM GRGU ČVARKA

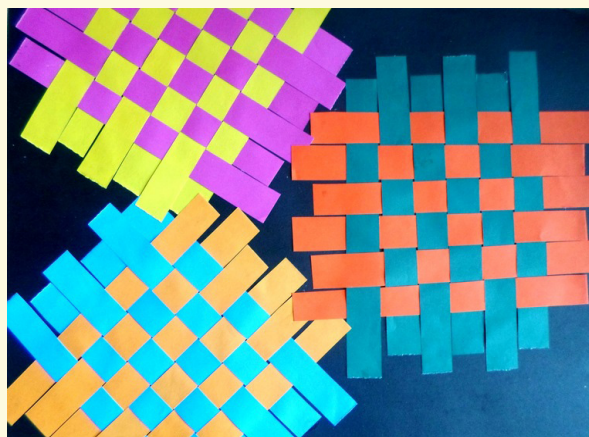
Upoznao sam Grgu Čvarka u parku. Vidio sam ga kako se igra. Otišao sam k njemu i pitao ga mogu li se i ja igrati s njim. Rekao mi je da mogu. Pitao sam ga kako se zove. Rekao je da se zove Grga Čvarak. Njegovo ime mi je bilo neobično. I ja sam se njemu predstavio. Rekao sam da se zovem Stjepan. Igrali smo nogomet i lovili se po parku. Kasnije smo se pozdravili i otišli svojim kućama. Bilo mi je ugodno družiti se s njim. Mislim da ipak nije tako loš kako sam u početku pomislio.

Stjepan Sobol, 2. r., PŠ Miljevci

VRATA ZNANJA

Kada smo krenuli u prvi razred, učitelji su svakome od nas dali zlatni ključ koji otvara vrata znanja. Jako me zanimalo što se nalazi iza tih vrata pa sam ih otključao. Začudeno sam gledao u brojke i slova, zvijezde, planete i galaksije. Nisam se ni snašao, a vrata su se već zatvorila. Svakim sam danom sve više učio, a vrata su se sve više otvarala. Jedva čekam dan kada ću imati dovoljno znanja da se ta vrata širom otvore, da vidim taj prekrasan svijet, svijet znanja.

Kristijan Škrnički, 3. r.

Marta Juršik, 8.r.

Kristijan Bilavčić, 3.r.

Patrick Brekalo, 4.r.

Melisa Idrizović, 1.r.

Ja sam prvi proljetni cvijet

*Ja sam maleni proljetni cvijet.
Živim u prirodi.*

Ljubičaste sam boje.

*Imam malenu stabljiku i malen korijen.
Najviše volim kada me ljudi presađuju jer
se osušim ako me ne zaliju i nikad ne vidim
prijatelje.*

*Jako volim kada na mene sleti bubamara.
Ne volim ni kada me ljudi čupaju i bacaju. Ja
nisam zaštićena vrsta.
Ja sam cvijet koji voli svijet.*

Kristijan Bilavčić, 3. r.

Ne dam nikom Slavoniju svoju

*Ne dam nikom Slavoniju svoju.
U njoj sam se rodila,
ona me othranila.*

*Slavonijo, s najljepšim selima
i zlatnim žitima!
Slavonijo, diko naša vječita!*

*Ja te volim,
Slavonijo, stari dome!
I zato ne dam te nikome!*

Ana Križetić, 5.r.

Moj svijet

*Moj svijet je igra, radost i veselje.
Svijet bez nasilja i mržnje.
Moj je svijet pun igre, s malo učenja.
Htio bih da ne idemo u školu svaki dan i da
imamo više vremena za igrice.*

Adrian Bilavčić, 4.r.

Šaljiva zima

*Jednog sam se jutro probudio i bilo je jako
hladno.*

*Padao je snijeg i sve se zaledilo vani.
S prijateljima sam se išao klizati po
zamrznutom kanalu.*

*Led je bio jako sklizak i svi smo padali. Smijali
smo se jedni drugima.
Baš je šaljiva ova zima!
Nema zube, ali grize...
Nema ruke, ali štipa...*

Dominik Terek, 2. r., PŠ Miljevci

Iris Krznarić, 1.r.

Ivana Habuš, 5.r.

MOJE PJESME, MOJE SLIKE, MOJI SNOVI

Himna trećeg razreda

MI SMO RAZRED TREĆI,
 MI SMO JAKO SRETNI
 I VRLO SMO SPRETNI.
 IAKO NAS JE MALO,
 DO RADA NAM JE STALO.
 VOLIMO SE ŠALITI
 I IGROM VRIJEME KRATITI.
 DRUŽINA SMO VESELA,
 A O NAMA NEK SE ZNA:
 LEO JE SPORTAŠ PRAVI
 I ZATO SE VAŽAN PRAVI.
 LEON SAMO CURE GANJA
 I O NJIMA STALNO SANJA.
 MARTINA SE JAKO TRUDI
 I KOD NEKIH ZAVIST BUDI.
 NAŠA ANJA STALNO SANJA
 NEKA DUGA PUTOVANJA.
 MARIJA I KIKI BLIZANCI SU PRAVI,
 SVAŠTA SMISLE U SVOJOJ GLAVI.
 KRISTIJAN JE DJEČAK MALI
 I UVIJEK SE RADO ŠALI.
 NIKOLA SE FRAJER PRAVI
 PA ZA ŠKOLU MANJE MARI.
 MIHAEL JE BUCO MALI
 I TIME SE SAMO HVALI.
 PETAR STALNO NEKUD GLEDA,
 UČIT MU SE BAŠ I NE DA.
 UČITELJICA JE NAJBOLJA OD SVIH,
 ZATO JE STAVLJAMO U ZADNJI STIH!

Učenici 3. razreda

Volim sto na sat

Ja se jako brzo zaljubim,
 a ponekad se čak i naljutim.
 Ali brzo me to prođe
 jer nova ljubav opet dođe!
 Ah, što ću,
 još sam uvijek u pubertetu,
 a njega nađem
 u skoro svakom epitetu.
 I on će brzo proći,
 a nova ljubav opet doći.
 Tako je to kod mene,
 obrazi se neprestano rumene.
 Volim sto na sat,
 ali ponekad treba stat
 i svježiji zrak udisat!

Sandra Četa, 6. r.

Slavonijo, zbog ljepote tvoje

Tamo, gdje vijuga rijeka plava,
 gdje se miris voća širi,
 gdje se nebo sa zemljom spaja,
 a iz šume srna viri –
 to je zemlja vrijednih ljudi
 što ih sunce zorom budi.
 To je moja zemlja mila,
 gdje se vije šahovnica.
 To je moja Slavonija,
 gdje se čuje tamburica!
 Zato sjaje oči moje,
 Slavonijo, zbog ljepote tvoje!

Izabela Štimac, 6. r.

Monolog o meni

Ja sam Marija.
 Blizanka sam starija.
 Kosa mi je duga, smeđa
 i doseže do kraja leđa.

Iz škole kada dođem,
 prvo psima pođem,
 zatim TV gledam,
 „Violettu“ prebaciti ne dam.
 Najviše volim kad se igram vani
 i tako mi brzo prolaze dani.

Marija Škrnički, 3. r.

MOJ DJED

Nažalost, ja jednoga djeda nisam upoznala, a zvao se Ilija Filipović. Mama mi je pričala o pokojnom djedu i rekla je da je bio jako dobar. Imao je smeđu kosu i zelene oči. Još dok je bio mladić, moj djed otišao je u Njemačku, „truhom za kruhom“ jer je njegova obitelj bila siromašna. Imao je veliku obitelj, čak petero braće i pet sestara, a doselili su iz Bosne. Bio je veseljak koji je volio fučkati i svirati frulu, a osim toga nije imao neki poseban hobi. Moj je djed marljivo radio i skupa s bakom gradio svoj dom, sve do svoje prerane smrti. Jako bih voljela da sam imala priliku upoznati svog djeda jer po maminim pričama mislim da bih ga jako voljela, a i on mene.

Marija Škrnički, 3. r.

Domovina u srcu

Često nam pričaju, iz sjećanja uče,
 kako je teško bilo onih dana.
 Kažu nam da sve je jasno kao juče –
 Domovinu je spasila Oluja slavna.

Dragi naši djedovi i bake
 povijest žele od zaborava skriti.
 Ponosni smo na borce hrabre, jake,
 željeli su samo djeci mir stvoriti.

Nisu ih vodili puška ni mač,
 tek puno srce i šaka inata.
 Gazili su bosu kroz trnje i drač
 za slobodu svih Hrvata.

Prošli su dani sivi.
 Domovinu nikad nećemo dati!
 Sve dok smo tu i dok smo živi,
 na ovoj zemlji bit će Hrvati.

Anamarija Bilavčić, 7. r.

Svijet po mom

Ljubav i pjesma stvar su bitna
 jer mržnja gladna ne rađa ništa.
 Za bol i tugu ne želim znati,
 uz njih su dugi i teški sati.

Za livadom zelenom srce mi tuče,
 ka hrastu starom korak me vuče.
 Crni kos nešto mi veli
 dok srce moje tiho treperi.

Tik uz vrt potok žubori,
 zelena žaba veselo zbori.
 Kolibrić mali hitro leti,
 na rame sad veselo sleti.

Sve boje ove što čine svijet
 u duši mojoj prave preokret.
 Veselja takvog nikad nije dosta:
 krajolik mi u mislima osta.

Lucija Podolski, 8. r.

MOJE PJESME, MOJE SLIKE, MOJI SNOVI

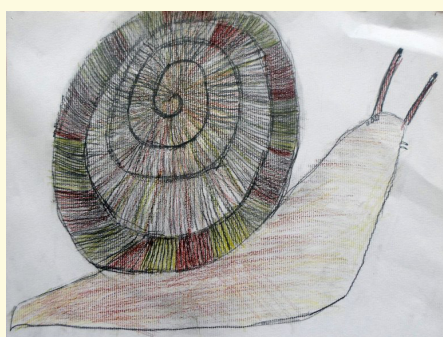
Marin Marušič, 2.r.

Iris Penov, 8.r.

Adrian Bilavčič, 4.r.

Vanesa Jelenič, 2.r.

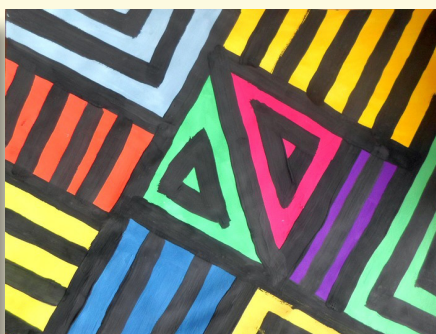
Leona Kordi, 7.r.

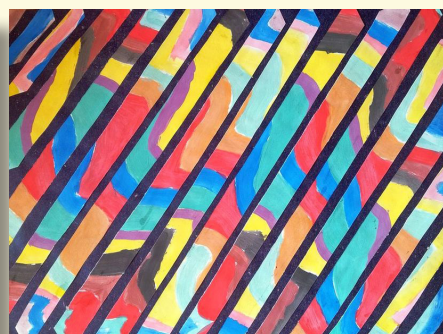
Filip Nikič, 6.r.

Antonio Bilavčič, 5.r.

Zlatko Erdec, 8.r.

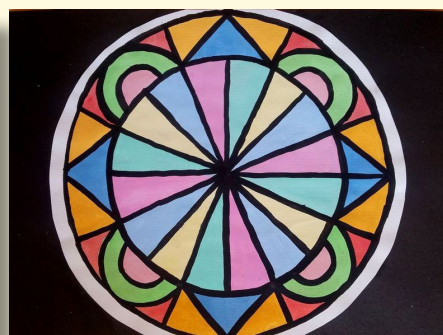
Elena Koleno, 7.r.

Ana Marija Gorički, 1.r.

Matija Šoić, 4.r.

Iris Penov, 8.r.

Oduševljeni Dunavom

18. dan mjeseca listopada bio je dan terenske nastave u Vukovar, gdje smo trebali naučiti sve o događajima i tragedijama koje su zadesile ovaj grad tijekom Domovinskog rata. Rano ujutro, oko pola sedam, krenuli smo u prelijepi grad na Dunavu. Put je bio kratak, ali jako zanimljiv. U vojarni su nam podijelili lunch pakete i dodijelili voditeljicu, Mirjanu Štedul. Uputili smo se prema dvorani na dvosatno predavanje na temu Domovinskog rata i bitke za Vukovar. Nakon ručka, razgledavali smo centar grada Vukovara. Grad je prelijep, građen baroknim stilom. Oduševila nas je rijeka Dunav, kao i rijeka Vuka koja se ulijeva u nj. U sklopu obilaska vidjeli smo križ na samom ušću rijeke Vuke u Dunav. Podignut je 1998. g. u čast svim hrvatskim braniteljima i kao zahvala za slobodu. Na spomenik je glagoljicom uklesan stih Frana Krste Frankopana „Navik on živi ki zgine pošteno“. Nakon razgledavanja centra uputili smo se u Gradski muzej smješten u prostoru dvorca Eltz. Vukovarac prof. dr. Antun Bauer inicijator je i osnivač Gradskog muzeja Vukovar svojim brojnim poklonima i donacijama: stilskog namještaja, oružja, umjetničkih slika, grafika, crteža i skulptura te znatnim količinama rimskog novca i mnogim drugim predmetima, počevši od 1948. godine pa sve do svoje smrti, 2000. godine. Nakon posjeta gradskom muzeju Vukovar, pošli smo u razgledavanje Muzeja vučedolske kulture. Vidjeli smo mnogo zanimljivih stvari, poput, primjerice, vučedolske keramike. Najpoznatija keramička posuda je Vučedolska golubica, kulna posuda u obliku ptice, bogato urešena inkrustracijama, a pronađena je 1938. na lokalitetu Gradac. Nakon muzeja krenuli smo u Hostel „Dubrovnik“ prijaviti se i spremiti za odlazak u disko, gdje smo se mogli družiti s vršnjacima, plesati i zabavljati uz domaću i stranu glazbu. Sljedećeg jutra odjavili smo se iz hostela, ali naš obilazak nije još završio. Nakon doručka krenuli smo u obilazak Memorijalnog Vukovara u pratnji naše voditeljice. Posjetili smo i mjesto sjećanja – vukovarsku bolnicu 1991. Kada smo se spustili u podrum bolnice,

mogli smo si jasno predočiti kako je sve izgledalo za vrijeme rata. Pločice s imenima žrtava koje su odvedene i ubijene na Ovčari bile su nešto strašno. Sve nas je to veoma dirnulo, kao i prostorije i uvjeti u kojima su bili ranjenici. Provezli smo se Trpinjskom cestom ili, poznatijim, Grobljem tenkova. Posjetili smo i Memorijalno groblje, gdje su nam govorili o Vječnom plamenu i žrtvama Domovinskog rata. Na mjestu masovne grobnice postavljeno je 938 bijelih križeva koji predstavljaju broj ekshumiranih žrtava. Ovčara, pokolj u Vukovaru, bio je ratni zločin koji su počinili pripadnici JNA i srpskih paravojnih postrojbi u noći s 20. na 21. studenog 1991. godine. To je najveći pojedinačni pokolj Domovinskog rata. Imena ubijenih uključuju jednu ženu, jednog 77-godišnjeg muškarca te jednog 16-godišnjeg dječaka. Među žrtvama su i francuski ratni dobrovoljac Jean-Michel Nicolier i novinar Siniša Glavašević. Vodotoranj, koji smo također vidjeli, pogođen je s više od 600 neprijateljskih projektila, a time je postao simbol stradanja i otpora toga grada. Nakon posjeta svim ovim lokacijama pošli smo na ručak, a nakon ručka uputili smo se svojim kućama prepuni dojmova koje smo međusobno dijelili putem.

Lucija Podolski, 8. r.

Đurđevac -

U ponedjeljak, nakon što su nas roditelji dovezli pred školu, prebrojali smo se i razvrstali po razredima. Zatim smo krenuli u Đurđevac, Grad Picoka. Prolazili smo kroz Slatinu i Viroviticu te vidjeli puno parkova i trgovina.

U Đurđevcu smo posjetili utvrdu Starog grada, vidjeli djela brojnih umjetnika, a najzanimljivije su nam bile, naravno, deve. Gledali smo i bitku Osmanlije protiv Hrvata te pucnjavu iz topa. Legenda kaže da je turska vojska dugo opsjedala Đurđevčane, zatočene u Starom gradu, a Ulama-beg htio ih je glađu prisiliti na predaju. Đurđevčani su, po savjetu jedne starice, topom u turski tabor ispalili svoj posljednji ostatak hrane – jednog pjetlića (picoka). Ulama-beg je pomislio kako stanovnici imaju toliko hrane da se njome razbacuju te napustio Đurđevac, a od tada Đurđevac s ponosom nosi nadimak Grad Picoka.

U posjetu krapinskom pračovjeku

S velikim uzbuđenjem učenici od 5. do 8. razreda čekali su u petak, 12. svibnja, autobus u školskom dvorištu. Krenuvši veselo i uz glazbu, stigli smo do Hušnjakovog brda, gdje se nalazi Muzej krapinskih neandertalaca.

Naučili smo nešto o našem poznatom geologu Dragutinu Gorjanoviću-Krambergeru. On je Zagrepčanin, rođen 1856. godine, a studirao je prirodne znanosti u Zürichu. Umro je 1936. godine, a svojim je radom omogućio otvaranje ovog muzeja u Krapini 2010. godine. Ondje smo saznali što je taj znanstvenik zapravo istraživao te da je bio prvi koji je koristio rendgen u istraživačke svrhe.

Vidjeli smo dragocjene stvari, kao što su ljudske lubanje iz davnih vremena, a posebno nas se dojmila lubanja jednog mladića od oko 19 godina, koja je bila dokazom ondašnjeg ljudskog kratkog životnog vijeka. Na videozidu mogli smo vidjeti konstrukciju jedne

lubanje neidentificiranog čovjeka, a fascinantno je da Hrvatska ima najveću zbirku zuba jedne čeljusti iz toga doba u svijetu. Kako

se ništa ne može preskočiti, pa tako ni Veliki prasak, nismo ga ni mi preskočili. Pogledali smo film o tom događaju kroz 14 milijardi godina našeg starog svemira i dosta mlade Zemlje. Vodič Marko proveo nas je kroz sva geološka doba, do najbitnijih detalja o pračovjeku. Pokušali smo zapamtiti što veći broj podataka. Prateće skulpture francuske kiparice očarale su nas svojom realnošću, a ujedno su pratile i film koji smo gledali na početku obilaska muzeja. Vidjeli smo kako praljudi nisu bili divlja bića, već su se brinuli o svojim članovima obitelji i imali svoje rituale zakapanja pokojnih. Dokazano je i da su govorili i sporazumijevali se, samo na drukčiji način nego to činimo danas. Tijekom povijesti promijenili su se i kontinenti, što svojim oblikom, a što klimom koja je mnogo drukčija nego prije. Nakon ovako zanimljivog posjeta prošlosti i divno ispričanih povijesnih priča, shvatili smo da će nam se ovaj izlet zasigurno urezati u sjećanje i svatko će kući ponijeti barem neku osobitost ovoga kraja. Nakon poučnog dijela uslijedilo je opuštanje na bazenima Krapinskih toplica, gdje smo se osvježili i rashladili glave pritom se izvrsno zabavljajući. Jer što je bolje nego dobro društvo na bazenu?!

Marija Grdić, 7. r.

Grad Picoka

Ta nam je legenda bila vrlo zanimljiva. Zatim smo ručali, išli na sladoled, šetali se i igrali na igralištu. Vidjeli smo i „Hrvatsku Saharu“, zaštićeno botaničko područje i ostatak jedine hrvatske pustinje. Poslije podne, iscrpljeni, ali veoma sretni, stigli smo našim kućama. Ovaj će nam izlet još dugo ostati ugodna uspomena.

Marija i Kristijan Škrnički, 3. r.

Predstavljamo!

U našoj rubrici „**Stihovima kroz zavičaj**“ svake vam godine predstavljamo neki skriveni talent, osobu iz naše blizine za koju nismo ni slutili da u sebi krije mnogobrojne kvalitete i sposobnosti, a ovog puta naš novootkriveni biser upravo je naša kolegica i učiteljica razredne nastave, Jasminka Stošić. Učiteljica Jasminka radi u Područnoj školi Miljevci, gdje već dugi niz godina rasplamsava maštu naših učenika i vaše djece, a uz to i sama piše pjesme za djecu pa smo se odlučili predstaviti vam nekoliko njenih uradaka. Članice Novinarske skupine prikupile su pitanja za učiteljicu Jasminku te ju zamolile da nam otkrije nešto o sebi.

INTERVJU S JASMINKOM STOŠIĆ

Recite nam nešto o sebi.

Učiteljica sam razredne nastave već više od 30 godina. Radila sam u više škola i podučavala puno učenika u dobi od 7 do 10 godina.

Volite li svoj posao?

Još uvijek podjednako uživam u svom poslu kao i na početku svoje karijere.

Zašto ste se odlučili za posao učiteljice?

Mama mi je bila učiteljica, zbog čega sam često imala priliku slušati o školi ili boraviti u njoj. Njen posao mi se svidio pa sam i ja odlučila početi majčinim stopama.

Je li teško biti učiteljica i što Vam je draže, biti učiteljica ili pjesnikinja?

Posao učiteljice je zahtjevan i prema njemu se nastojim odnositi odgovorno. S obzirom na činjenicu da je ovaj posao izuzetno lijep i koristan, uživam u njemu i obavljam ga s veseljem. Pjesništvo smatram hobiem putem kojeg spajam ugodno s korisnim jer velik broj svojih pjesničkih ostvarenja koristim i u nastavi.

Kako je raditi s manjom djecom? Što Vam se najviše sviđa kod Vaših đaka?

S manjom djecom je zanimljivo raditi u svakom trenutku zbog njihove spontanosti, nepredvidivosti i razigranosti.

Kako i zašto ste počeli pisati pjesme?

Vrlo me rano počela privlačiti poezija, još u vrijeme mog osnovnog školovanja. Taj se interes kasnije produbljivao, a kroz svoj posao često sam imala potrebu izraziti se pjesničkim načinom kako bih svojim učenicima pružila primjer ili poticaj na pisano stvaralaštvo.

Posvećujete li svoje pjesme nekome?

Da, rado pišem pjesme koje posvećujem upravo svojim učenicima.

Možete li nam kratko opisati kako i kada nastaju Vaše pjesme?

U trenucima slobodnog vremena kada sam najopuštenija, osjećam potrebu napisati pokoju pjesmu.

Pišete li samo dječje pjesmice ili pjesme i za odrasle?

Pišem pjesme koje pokrivaju interese i sklonosti djece mlađe školske dobi.

Što Vas nadahnjuje u pisanju pjesama?

Svakodnevi život, posebice doživljaji iz učionice i sve pojave koje me okružuju dobar su poticaj za stvaranje.

Jeste li nekad razmišljali javno objaviti svoje pjesme?

Nije mi bila prvotna namjera, ali su unatoč tomu neke moje pjesme objavljene na internetskim portalima za učitelje (Školski portal, Zbornica).

Imate li uzor za pisanje pjesama?

Uzor su mi ponajprije hrvatski pjesnici za djecu, a njih je uistinu puno dobrih (Ratko Zvrko, Zvonimir Balog, Stanislav Femenić, Jadranka Čunčić Bandov i dr.)

Koja pjesma Vam je najdraža i zašto?

Podjednako su mi drage sve moje pjesme jer su na poseban način obilježile neke značajne trenutke u mom životu.

Što volite kod pisanja pjesama?

Volim stvarati nove rime, igrati se riječima i ubacivati neke duhovite dosjetke kad god je to moguće.

O čemu najviše volite pisati i zašto?

Najviše pišem o temama iz dječjeg života i pojavama u prirodi koje su mi nepresušna inspiracija.

Možemo li se nadati zbirci Vaših pjesama?

Bilo bi lijepo da se to dogodi, ako ne prije, onda po završetku moje učiteljske karijere.

Pomaže li zanimanje učiteljice u pisanju pjesama?

Itekako! Zapravo mislim da je upravo poziv učiteljice „kriv“ za moje pjesničke pokušaje.

Koji su Vaši budući planovi?

Želja mi je napisati još više pjesama i igrokaza s temama iz dječjeg života koji bi se mogli korisno primijeniti u nastavničkom poslu.

Poruka našim mladim školskim pjesnicima?

Neka se samo trude čitati što više kako bi obogatili svoj rječnik, a osjete li poriv za pisanjem, neka se i sami hrabro upuste u pjesničke pustolovine. Vjerujem da će im one pružiti užitek kakav i sama osjećam baveći se ovim kreativnim poslom.

Zahvaljujemo učiteljici Jasminki što je podijelila svoje radove s nama i želimo joj još mnogo veselih školskih trenutaka te brojne objavljene zbirke pjesama!

Pitanja postavljale: **Dorothea Dolovski i Elena Koleno**

Odgovarala: **Jasminka Stošić, učiteljica razredne nastave**

Košnica prijateljstva

*Moj razred je košnica medna.
Sve pčele u njoj zuje ko jedna!
Roj malih pčelica marljivo radi.
Znanjem i igrom usput se sladi.*

*Saće se puni radom i voljom.
Cilj svakoj pčeli: postati boljom!
Na kraju dana košnica blista.
Važno je pčelama da bude čista.*

*Trutova nema, pa nema ni bijede.
Za pčelu svaku ista pravila vrijede!
Primamo rado i druge pčele.
Uz uvjet da prijateljstvo s nama podijele!*

Cvjetni sajam cvijeća

LJUBIČICA: Dobro jutro, sestrice!

Jeste li rosom već umile lice?
Danas u gradu sajam je cvijeća,
prvi po redu ovoga proljeća!

VISIBABA: Meni se još uvijek spava

i nekako mi je teška glava
pa mi se na vratu tanahnom klima...
Idite bez mene, još je zima!

TULIPAN: O čemu govoriš?! Proljeće tu je!

Oko nas rojevi pčelica zuje!
Podigni glavu i s nama kreni!
Lijenost i pospanost nisu na cijeni!

MASLAČAK: I ja bih rado na sajam s vama,
no tamo će biti i uglednih dama.
Da raščupan idem, nema baš smisla.
A glava mi žuta još jučer pokisla!

CIKLAMA: Baš mi se sviđa tvoj čupavi lik.
Među svim cvijećem izgledat ćeš šik!
Na sajam pođi, daj se odvaži!
Tu jež-frizuru svima pokaži!

RUŽA: Mene ne muče problemi tvoji,
svima se sviđam, al' svak me se boji!
Zbog trna oštrog i stapke duže,
svi oko mene oprezno kruže!

NARCIS: Žuto odijelo moderna kroja
dade mi priroda, majčica moja!
Najljepši sam, tu nema dvojbe,
predstavnik naše cvjetne postrojbe!

ZUMBUL: Opet se pušeš i praviš važan,
a dobro znamo koliko si snažan!
Kad puhne vjetar, do zemlje se svijaš,
ostalom cvijeću tad smiješan bivaš!

TRATINČICA: Ja sam vam jako mala i sitna
i mnogi misle da nisam bitna!
No savjet jedan svakom ću dati:
„U CVIJEĆU UŽIVAJ, AL NEMOJ GA BRATI!“

CVRČCI: 1. Je l' ovo java ili je san?
2. Il' kakav možda ludi je dan?
3. Cvijeće da govori?! To ne može biti!

SVI (uglas): Najbolje nam je u travu se skriti!!!

Polazak u školu

S torbom novom i s majkom u korak
u školu krenuo maleni đak.
Dok namješta svoju košulju, hlače,
srce mu udara od bubnja jače.

Tata ga pogledom brižnim prati,
torbu na leđima popravlja mati.
A baka i djed mu poljupce dijele
i s unukom svojim sad se vesele.

U isto vrijeme, na drugom mjestu,
djevojčica jedna prelazi cestu.
Majka ju vodi i usput uči:
„Pazi u školi i na putu kući!“

U školi uvijek poslušna budi,
u svemu što radiš se potruđi!
Nek' ti je svaki zadatak lak,
ponosno reci: „Od danas sam đak!“

jer škola je škrinja prepuna blaga,
u njoj te čekaju i lica draga.
Ponesi sa sobom osmijeh na licu
i pozdrav glasan – za svoju učiteljicu!“

Znakovi proljeća

Iz brloga medo kreće
pa se nećka: hoće – neće!

Život buja, leptir lijeće,
procvalo i prvo cvijeće!

Kad u kuću djeca neće,
znaš da stiglo je – **PROLJEĆE!**

Na svijetu je toliko loših stvari:
ratovi, bolesti, poplave, suše...
Sve to mi raspoloženje kvari,
te grozne vijesti uši mi buše!

Zato bih, na radost sve djece svijeta,
(od sjevernog do južnog pola)
učinila da sve procvjeta,
a ljudima podarila život bez bola!

U svijetu tom po mojoj mjeri,
djeca bi umjesto odraslih vladala.
Neka mi nitko od starijih ne zamjeri:
pravila njihova redom bi u vodu
padala!

Škola bi samo za druženje i igru služila.
Za ocjene nitko ne bi pitao.
Djeca bi od rođenja sve kužila.
Robot bi za tebe i knjige čitao!

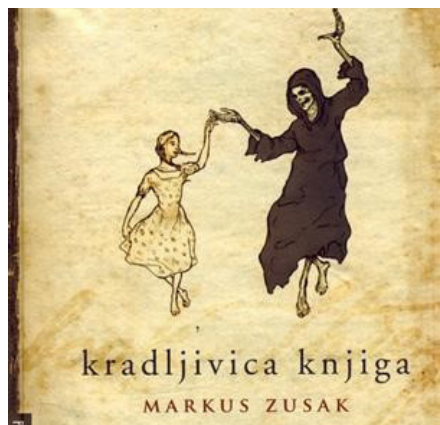
Za oblake što donose kišu,
pa pokvare djeci i najbolji plan,
izumila bih gumice koje ih brišu
i djeca bi uvijek mogla van!

A svakom dobrom mališanu,
u svijetu koji bi bio po mom,
poklonila bih igračku plišanu
i sve što poželi u srcu svom!

Na livadu bumbar slijeće,
u košnici – vri od sreće!

Roda kljunom već klepeće,
gradi gnijezdo novo, veće!

PREPORUČUJEMO:

Markus Zusak: „Kradljivica knjiga“

Biste li okrenuli glavu kad biste vidjeli ljudsku bol, patnju, poniženje? Biste li ravnodušno promatrali ogromnu lomaču knjiga? Biste li ukrali knjigu kako biste je spasili i pročitali?

Liesel je djevojčica kojoj život nije namijenio lak put. Od rastanka s majkom, smrti brata i stigme „loše“ obitelji koja je prati, do života s udomiteljima u teškim ratnim godinama usred agresorski nastrojene Njemačke, Liesel uspijeva pronaći ljepotu i ljudskost unutar stranica zabranjenih knjiga, uči razlikovati dobro i zlo, shvaća kako nečija vjerska pripadnost nikada ne smije biti uzrokom zarobljavanja, mučenja i ubijanja. Liesel je živjela za vrijeme Drugog svjetskog rata kod harmonikaša, koji je u svome podrumu sakrio Maxa, Židova. Max i Liesel pišu svoju knjigu, upravo preko autobiografije Adolfa Hitlera Mein Kampf. Njihovo je prijateljstvo neraskidiva veza koja se nastavlja i poslije ratnog ludila. O životu naše djevojčice, njezinoj prvoj ljubavi, snovima, prijateljstvima, ukradenim knjigama govori nam – Smrt. Smrt vidi svijet u bojama i svaka boja nosi svoj simbol. Liesel je ljudsko biće koje je njezinu pažnju zaokupila jer je bila posebna. Puno joj je Smrt odnijela, sve koje je voljela, a opet je uspjela progurati se dalje kroz život nadajući se i čitajući. Smrt se u ovoj knjizi ipak čini ljudskijom od ljudi.

Ovaj roman nije dobno ograničen. Preporučujem ga mladima, pogotovo osmašima koji uče o holokaustu i čitaju Dnevnik Anne Frank jer izvršno

nadopunjuje njihovo znanje. Odrasli će u ovoj knjizi iščitati puno više, stoga obratite pažnju mamama, tatama, bakama, susjedama i ostalima na ovaj naslov. Moj je savjet da pročitate Kradljivicu knjiga sada, a za deset godina još jednom. Neki romani odrastaju s nama i vrijedi ih pročitati više puta tijekom života. Zato Kradljivicu stavljam uz bok Malom princu, Bijelom klaunu, Dnevniku Anne Frank te kratkom romanu Starac i more. Nećete ih čitati dvaput na isti način!

Vaša knjižničarka

ŠKOLSKI BISERI

Kako su se nazivali posebno uvježbani robovi, koji su svojim borbama zabavljali publiku?

Aligatori. (Točan odgovor: gladijatori.)

Koja je najbrojnija nacionalna manjina u Republici Hrvatskoj?

Hrvati / žene.

Koji je najvažniji oblik kopnenog prometa?

Morski promet.

Koja je najveća riječna luka na Dravi?

Bjelovar.

Što su frazemi?

Riječi koje imaju svoj oblik, ali gube svoj oblik.

Objasni značenje riječi led.

Kocka koja hladi nekakvo piće.

Koje dvije države čine Austrougarsku Monarhiju?

Ugarska i Australija.

Koja je hrvatska riječ za nivo?

Level.

Tko je otkrio Ameriku?

Leonardo da Vinci.

Proces prijelaza s planskog na tržišno gospodarstvo naziva se...

Gradacija.

Navedi hrvatsku standardnu riječ za konjugaciju.

Konju odgajateljica. (Točan odgovor: sprezanje.)

Prikupila: *učiteljica Hrvatskoga jezika*

Mladi knjižničari

UČENICI KOJI SU SUDJELOVALI NA ŽUPANIJSKIM NATJECANJIMA:

POVIJEST: David Dujak (7. r.)

SIGURNO U PROMETU: Ivana Habuš, Ivan Vuković, Josip Bukovac (5. r.), Dorotea Dolovski (6. r.)

LIDRANO: Marta Juršik (8. r., predstavljanje školskog lista)

LIK 2017.: Ana Takač, Ivana Martinović (7. r.), Gabriel Fuljek, Iris Penov, Leonardo Kovačić, Lorena Jerković, Marta Juršik, Nikolina Đekić, Veronika Brzica, Zlatko Erdec (8. r.)

BIOLOGIJA: David Dujak, Anamarija Bilavčić (7. r.), Lucija Podolski (8. r.)

MATEMATIKA: Mia Orlić (5. r.)

CRVENI KRIŽ: Lucija Podolski, Marta Juršik, Iris Penov (8. r.), Leona Kordi, Patricija Križetić (7. r.), Mislav Juršik (6. r.)

VJERONAUK: Ana Takač, Ana Podboj (7. r.), Dorotea Dolovski (6. r.), Mladen Banović (8. r.)

TZK:

- **stolni tenis:** Mladen Banović, Tomislav Kurtić, Domagoj Poje, Gabriel Fuljek (8. r.)

- **odbojka:** Mladen Banović, Tomislav Kurtić, Gabriel Fuljek, Željko Nikić, Zlatko Erdec, Ivan Kolembus (8. r.), Tomy Znika, Damjan Stjepanović (7. r.)

- **kros, dječaci:** Renato Lukaček, Mislav Juršik (6. r.), Ivan Vuković, Antonio Bilavčić (5. r.), Tomy Znika, Sandro Dolovski (7. r.), Ivan Kolembus, Tomislav Kurtić (8. r.)

- **kros, djevojčice:** Martina Knapić, Patricia Grabovec (6. r.), Monika Nikšić, Matea Bistović (5. r.), Elena Koleno, Anamarija Bilavčić, Ana Takač, Ana Podboj (7. r.)

KAD SE MALE RUKE SLOŽE

